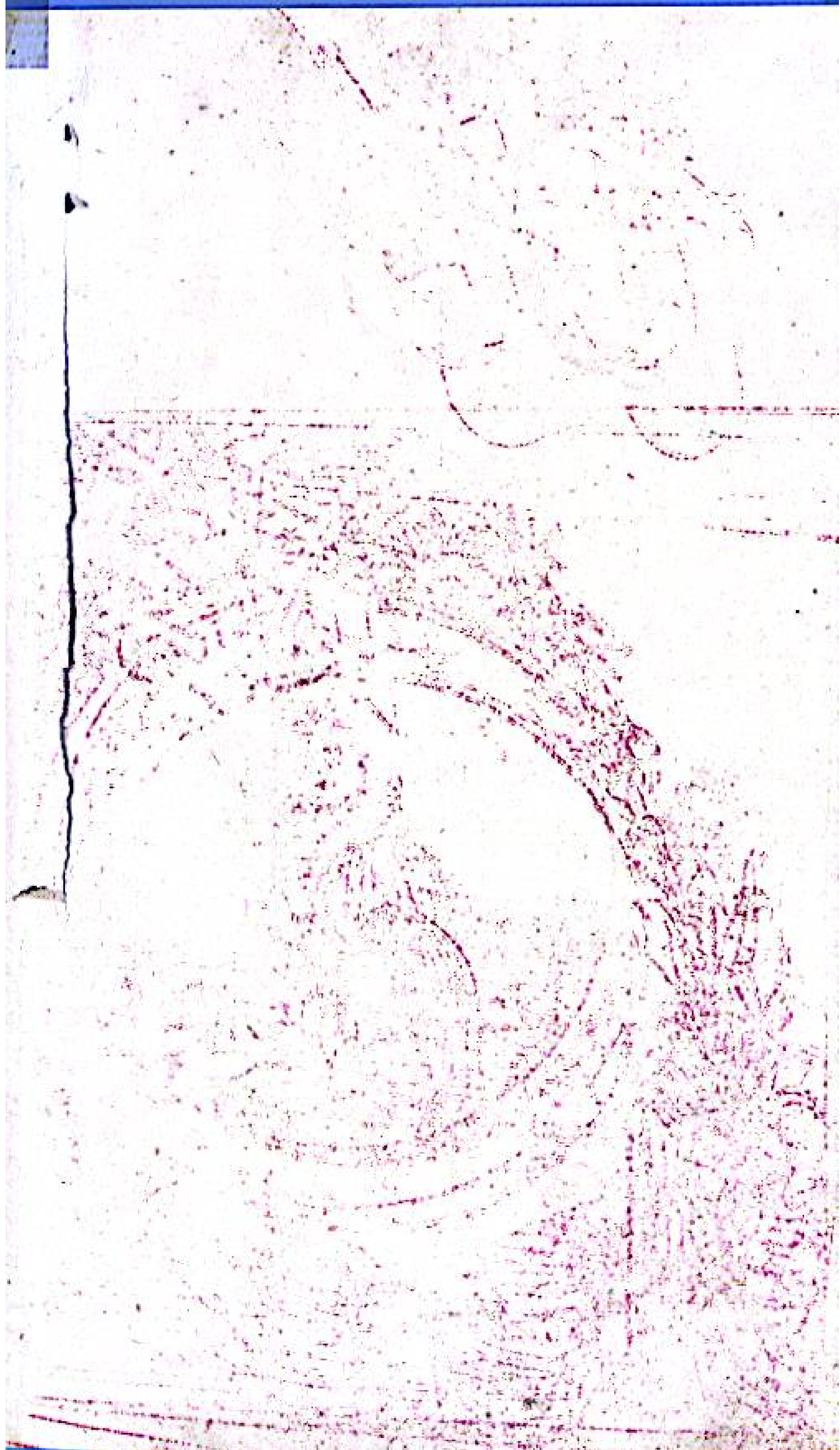
گلشن محمدی ﷺ

صلی اللہ علیہ وسلم

گلشن محمدی

عرف

بہشتی حلے

مصنفہ

شاعر فطرت فصیح الکلام استاذ نذیر احمد صاحب

منظور بٹ لاہوری

پبلشر

ملک بشیر احمد اینڈ سنز تاجران کتب کشمیری لاہور

قیمت ۱۔ سوا روپیہ نذیر پرنٹنگ پریس لاہور

مسدس

پنجابی ضرب المثل معہ ترجمہ

اکھاں کھول کے غور دے نال پڑھنا طرفہ شعر نے ایس کتاب اندر
گندے مصرعاں وچہ اکھان موتی جو مشہور نے سارے پنجاب اندر
نشہ وچ شعراں بھریا ایں جیہڑا ہندا نشہ اے پاک شراب اندر
نکتہ چین سُن کے وجد وچہ آون لکھے شعر جو شانِ وہاب اندر
چھاپی ایہہ کتاب منظور جتنے فضل اوس تے رب قدیر دا اے
دور دور مشہور ہے کتب خانہ جو لاہور وچ ملک بشیر دا اے

ماں باپ نہ بھین بھرا تیرا لاشریک مولا توں جہان اُتے
کدے نال میں دیاں مثال تیری کوئی چیز نہیں زمین آسمان اُتے
شہنشاہ کل عالم دے بھیک منگن آ کے ادب تھیں تیرے مکان اُتے
پچہ چائن میں بھی آیاں در اُتے کریں فضل مولا ناتواں اُتے
دکھ سارے جدائی دے دور ہوون جیکر سامنے نبی دا مکھ ہووے
ایہو آرزو نت منظور دی اے جنگل وچہ دی نہ کلا دکھ ہووے

شاہ رگ تھیں بہت قریب آ کے مولا سن جا میریاں زاریاں نوں
جھولی اَڈ کے کھڑا ہاں دربار تیرے جلدی کھول دے رحمتی باریاں نوں
تیرے دروں نہیں مڑدا کوئی خالی کٹن والڑا ایں منزلاں بھاریاں نوں
دے پیریں اُڈ کے عرب پہنچاں پلکاں نال ہونجاں سڑکاں ساریاں نوں
پاگل پاگل پے آکھدے لوک مینوں دیندا کوئی نہ مول دلاسڑا اے
ہجر نبیؐ دے وچہ منظور روندے چڑیاں موت گنواواں دا ہاسڑا اے

مولا اپنے خاص خزانیاں تھیں خیر کرم دا مجھ نوں پا دیویں
ہتھ مٹی نوں پاواں بن جائے سونا تارا بخت دا توں چمکا دیویں
کئی دفعہ لنگھ گیا ہما سر توں قسمت سنتڑی جھوں جگا دیویں
تخت تاج دی ذرا نہیں لوڑ مینوں میرے خالقا حج کرا دیویں
لے چل عرب دی دھرتی منظور تائیں عرضاں کردیاں نوں دیر بڑی ہوئی اے
ٹھوکر فضل دی مار کے پار لاوے بیڑی وچہ طوفان دے اڑی ہوئی اے

پارس بناں در نبیؐ دے نال چھو کے دیویں خالقا عرب پہنچا مینوں
جیہج اُٹھ کے پچھاں میں روز سہرا دیوے ٹھنڈ جو کا نسیجے پا مینوں
سارا دن دربار وچہ کھلا ہو کے نعتاں پڑھن دا اے بڑا چا مینوں
میری اک بھی نعت قبول ہو گئی سینے نال لاسی پیشوا مینوں
جن وانگ مینوں چمبڑ بیٹھ گئی اے گھروی گزر گئی آں سہاگ سہاگ کردا
خوشحال کریں منظور تائیں پہنچاں عرب لبیک لبیک کردا

عزت ذلت دے تاج نے وس تیرے جنہوں چاہیں توں ملا پوا دیویں
پھڑ کے بھدیاں نوں بہا دیں تخت اُتے تختاں والڑے خاک رُلا دیویں
مرضی والیا سن فریاد میری اِک نظر جے کرم دی پا دیویں
ست پُشت میری تر جائے فوراً کمبل پوش جے مینوں بلا دیویں
منظور ڈھونڈا میرے عشق والے سدے تنی میں کھول حضور آیا
لوک عرب دے جنگلاں نال آکھن ویکھو ویکھو او نظر منظور آیا

کملی والیا سدلے کول مینوں، مینوں شوق بس تیرے دیدار دا اے
تیرے رخ پرنور توں رحمتاں دے مولا گنج تے گنج پیا وار دا اے
خدمت وچ جبریل امین آکے مکھ ویکھ سوہنا سینا ٹھار دا اے
دنے چین نہ رات نوں نیند آوے ندی دِل پھٹیا تیرے پیار دا اے
سدیں کول مینوں اُڈاں بنج شوقوں جیویں اُڈ دا سی سلیمانؑ آ جیا
کردے مشکلاں حل منظور دیاں دِتا رب تینوں بڑا شان آ جیا

بادشاہ توں مرسلاں ساریاں دا سر تے تاج لولاک دا پان والے
تینوں روشنی چن تے لین تارے ظہور چیز کیہ اے نوری کان والے
تیری کملی توں واراں کہکشاں بال، اُتے عرش معراج نوں جان والے
ایہہ لے کنجیاں سانبھ بہشت سارے کہیا رب تینوں عالی شان والے
دن حشر دے ہوسی راج تیرا جنت دا رُخ پھیر کے بھاویں کتیاں نوں
ٹھوکر قدم دی مار منظور کہے دے جگا میرے لیکھاں ستیاں نوں

بعد رب دے شان بلند تیرا کملی والیا کرم کما دیویں
صدقہ حسنؓ حسینؓ تے فاطمہؓ دا میرے گجھڑے روگ گوا دیویں
دکھاں وچہ گزاری اے عمر ساری ہُن جے بگڑے کاج بنا دیویں
کسے چیز دی کمی نہیں کول تیرے میری آس اُمید پُگا دیویں
داستان منظورؔ نے دکھ والی ظاہر کھول کے سجناں گل کیتی
رتی رت نہیں رہی سر پیر اندر تیرے عشق نے چھنڈ کے چھل کیتی

تیرے شہر مدینے توں شوق سیتی وار و وار بہشت قربان ہندے
ملک فلک توں جھاتیاں مار ویکھن جو جو عرب دے شہر بیئے دان ہندے
گنج رحمتاں دے گل گلی کھلے ، بھر بھر جھولیاں خوش انسان ہندے
تیرے سخی دربار دے ویکھنے نوں ایتھوں قافلے روز رواں ہندے
ترس رہیا منظورؔ بھی دید کارن پاک اُنہاں جیہناں نے بند کیتا
اوس شہر وچ سوہنا سد میں نوں ، اُنگل نال جیتھے ٹکڑے چند کیتا

طاقت بشر دی کیہ لکھے صفت تیری صفتاں تیریاں رب رحمان کردا
کملی والیا جے نہ توں ہوندوں پیدا کدی نہ دونویں جہان کردا
تیرے باجھ بنایا نہیں یار کوئی رب مرسلاں دی بند کان کردا
جیہنے توریت انجیل زبور جیہڑی بستر تناں دا گول قرآن کردا
سن سن خوبیاں بڑا بیتاب ہویاں چاہندا اے دل ویکھاں تینوں رج کے
سنگل فکر دے توڑ منظورؔ والے پہنچاں عرب اندر جانی بھج کے تے۔

اِک لکھ تے چوّی ۲۴ ہزار وِچوں مولا تدّنوں شاہ کونین کیتا
نام رب دے سَدلے کول مینوں تاہنگاں تیریاں بڑا بےچین کیتا
اکھاں نال لاواں چمّ چمّ اوہنوں سَیل عرش دا جیہڑی نعلین کیتا
کردے آس پوری ایناں چِر کاہنوں بی بی آمنہ دے نورالعین کیتا
یسین مزمل تے مور طٰہٰ، تیری صفت دساں گلی گلی کرکے
سَدکول منظور نوں عرب اندر چھالاں مار آواں علی علی کرکے

شربت دئیں دیدار دا نبی پیارے، میرے جیہا کوئی ہور بیمار ناہیں
دُکھیے آدمی نوں اُتے تخت بہا کے، دیئیے تاج اوہدے کسے کار ناہیں
لکھاں نعمتاں تھیں چنگی تندرستی، غربت ہوئے بھانویں وسدا گھار ناہیں
تندرست کر ہجر دے پھٹیاں نوں، تیں بن مجھ نوں صبر قرار ناہیں
قدماں وِچ منظور نوں سد رکھیں ایہہ علاج سے اکھاں پتیاں دا
رتبہ وددا سکندر تھیں میں پانواں، ملے تاج جے تیریاں جتیاں دا

بے نذیر بشیر بھی نام تیرا، خوش خبریاں روز سنان والے
تین سو سٹھ خداواں نوں چور کرکے پتہ اِک دا کھول سمجھان والے
کوڑا سٹیا کسے جے تیرے اُتے، ماندی ہو گئی خبر نوں جان والے
اُمت واسطے غاراں دے وِچ رو رو، اگے رب سفارشاں لان والے
سدکول منظور نوں ٹھنڈ پاویں، وچھے ہوئے جدائی نے تیر کڈھاں
ہویاں غلطیاں جے کوئی معاف کردے، اگوں نک دے نال لکیر کڈھاں

اُمّی لقب والے کمبل پوشش اہی نام رب دے سُنیں فریاد میری
سینے نال یتیماں نوں لان والے کول سد کے کریں امداد میری
بڑا فخر مینوں تیرا اُمّتی آں، جہان خطریوں کریں آزاد میری
جگہ نوکراں دی مینوں رکھ کے تے پوری سوہنیا کریں مراد میری

تیرے جھنڈے نورانی دے ہیٹھ جانی مزا آئے جے مینوں تھاں پچھ ہووے
باہواں چوڑیاں کر منظور پہلے کھلی شیر وانگوں میری مچھ ہووے

جا قاصدا نبیؐ کریم والے گھوڑے شوق دی تیز رفتار کر دے
کمبل پوش دے وچ دربار جا کے میرا کھول کے ذکر اذکار کر دے
اکھیں ویکھ لے تڑفنا وانگ پارے حضرت عشق ہوریں گھجے وار کر دے
میرے ہاڑے بھی قاصدا گل دسیں شاید کرم دی نظر سرکار کر دے
ولی غوث تے قطب نوں مہر لاوے آقا نال جیدی گل بات ہووے
کیوں نہ دکھ منظور دے دور ہوون مہرباں جے نبیؐ دی ذات ہووے

والے شہر مدینے نوں فیر جاویں پہلے گل سن جا اُرے ہو کے تے
نبیؐ پاک نوں دیویں پیغام میرا نال ادب دے کول کھلو کے تے
بھٹھی ہجر دی جگر کباب کیتا تو تو کچھ دسیں میری رو کے تے
سہرا نبیؐ دے در تے بنھاں ایں ہیں رکھے ہوئے نیں پھل پرو کے تے
راہی عرب دے ویکھ کے سنگ کیتا سٹ گئے مینوں اُتے ٹبیاں دے
نہ غریب نوں کوئی منظور پچھے لوکیں پھل چاہڑن قبراں چیٹیاں تے

کلمہ وچہ مٹھی پڑھیا کنکراں نے ایہہ ہے معجزہ جانی کمال تیرا
تیرے مڑھکیوں پھُل گلاب بنیا بُلبل لبھدے پھرن جمال تیرا
تیرے خلق والی دھوم دھام سُن کے عاشق ہو گیا حبشی بلالؓ تیرا
بدلی رحمتاں دی رہوے سر اُتے سایہ ڈھٹا نہیں کسے ہی لال تیرا
شہنشاہ توں خوبیاں ساریاں دا کتھے ہٹ رکھاں تیری گل کے تے
عشق مشک نہیں چھپے منظور رہندے چھپدا کدی ناہیں ڈھول وج کے تے

جلدی دس نجومیا فال پا کے کیہڑیں جاواں میں عرب دے لعل تائیں
اک گھڑی نہ رات نوں اکھ لاواں تارے جاندے نے میرے حال تائیں
دنے پاگلاں وانگ میں پھراں ڈھونڈ تیراں نبیؐ دے پاک جمال تائیں
اگوں کہیا نجومی نے ہس مینوں ۔ حل کراں میں کیویں سوال تائیں
کھیڈ بچیاں دی ناہیں عرب جاناں پہلے بیجوالی جیہو کے دار دیکھو
کیوں منظور جی مُنّے گھبرا گئے او اجے تیل تے تیل دی دھار ویکھو

ثنا خوان بن نبیؐ عرب وساں جان تن تھیں جد دل فرار ہوئے
کلمہ منہ تھیں پڑھدا ہوواں مولا اکھاں سامنے سبز مینار ہوئے
مدنی لوگ جنازہ رل پڑھن میرا تربت نبیؐ دے کول تیار ہوئے
دامن پاک محمدؐ دا پکڑ کے تے پہنچاں خلد وچ عجب بہار ہوئے
حسرت نہ ہوئے نہ فیر کوئی دل اندر ایہہ مراد پوری یا غفور کردے
تیرا گھٹ نہ کجھ منظور آکھے سینہ مجھ دا بھی نور و نور کر دے

میں تے اللہ نے کرم کمال کیتا عشق عربی رسول دا لا دِتا
ساری عمر کورا ہے میں رہیا بھوندا سدھے راہ مولا ہن تے پا دِتا
آیا ہن جے نظر ابلیس کدھرے، کھتے بھناں گا سچ سنا دِتا
اینی گل سن کہوے ابلیس مینوں گھیرا کیتا تول چھنڈ آڑا دِتا
دیکھو دوستو ظالم شیطان وِچ تے اکھاں کڈھ کے نشکیاں چھا دیندا اے
ایسا وقت آگیا منظور بھیڑا الٹا چور کوتوال نوں ڈانٹ دا اے

کمبل والیا سدّ لے کول مینوں تینوں جنت خاتون دا واسطہ ای
کیوں چھنڈیا ای ڈانواں ڈول مینوں تینوں جنت خاتون دا واسطہ ای
پاکستان دے وِچ نہ رول مینوں تینوں جنت خاتون دا واسطہ ای
کول بہاکے تے ذرا پھول مینوں تینوں جنت خاتون دا واسطہ ای
جان چھاننی دے وانگ ہوئی میری وِتی ہولی اے ہجر نشانیاں دی
محل لیتھوں دے پھوک منظور دِتے جھگی کول تیرے چھگی کانیاں دی

دھنی عرب دے سن لے زاریاں نوں صدقہ دوستاں رب دا واسطہ ای
کتھیں سوہنیا منزلاں بھانیاں نوں صدقہ دوستاں رب دا واسطہ ای
کھول جانیاں رحمتی باریاں نوں صدقہ دوستاں رب دا واسطہ ای
کردے مشکلاں حل ہن ساریاں نوں صدقہ دوستاں رب دا واسطہ ای
ہوشے عرض منظور تے اڈ پہنچاں نال شوق دے در حضور اُتے
گلاں کراں سرکار دے نال دونویں جویں کرے موسیٰ جاکے طور اُتے

سبز سرخ جوڑے شوقوں پہن کے تے آئی کول نانے شاندار جوڑی
موڈھے نبی دے نور دے سمجھ گھوڑے چھالاں مار کے ہوئی اسوار جوڑی
زلفاں گھبرالے چند مرتے نانا واگاں عجیب چھڑیاں نال پیار جوڑی
سہرا پیہ فرشتیاں آن آنے عید پڑھن چلی پہلی وار جوڑی
گھوڑا حسن حسین دا خوب بنیا بھائی علی دا یار پرماتما دا
پیشوا منظور غریب دا اے تے باپ ہے گا بی بی فاطمہ دا

پنج وقت بانگاں صدقے روز تینوں مسجد آ او دلبرا واسطہ ای
مفت ملکت بہشتاں دی پئی ملدی سرفوا او دلبرا واسطہ ای
ویلا گزریا فیر نہیں ہتھ آؤنا سمجھ جیا او دلبرا واسطہ ای
دونویں ہتھ اٹھا کے رب اگے کر دعا او دلبرا واسطہ ای
انشاء اللہ توں نظر منظور ہو کے اگے تکھ جاسیں رنگ رتیاں تھیں
تینوں رب دی کھوے گا شوق سیتی اج منگ لے کجھ تاں تیباں تھیں

صبر خلق رسولؐ دا ویکھ کے تے پتھر دل کافر مسلمان ہو گئے
تمام لکھے گئے وچہ صحابیاں دے پاک نبیؐ توں جو قربان ہو گئے
ابو بکرؓ تے عمرؓ عثمانؓ حیدرؓ نبیؐ نال رلیا کے اک جان ہو گئے
اہل بیت تے سنت وچہ جو فرق جانن بندے اوہ بے ایمان ہو گئے
دو خسر تے دو داماد کیہی چاہے یار جو نبیؐ پسند کیتے
ذرا نہ شک نہیں کیتا منظور ہر کسے بشر دین کارن جان پیارے چند کیتے

آمد نبیؐ دی وچ جہان سن کے ملک فلک تول کرن تعظیم آئے
پائے ماتمی ولیس بچاریاں نیں، مومن وید تول وانگ نسیم آئے
جیہڑے کہن ابلیس نوں دس گوڑا کیہڑا قہر تیرے گھریں مقیم آئے
رنگ پھیک ہوگیا شیطان والا سنیا جدوں رسول کریم آئے
چیلے پھیر منظور سب کہن رل کے نعرہ حق دا لا نبیؐ پھوکیا ایں
جے ناں آج کوئی بچن دا ڈھنگ دسیں عیداں بعد فیر تینوں پھوکنا ایں

کرے صفت کی عاجز زبان میری بڑا شان اس دُرِ یتیم دا اے
عرش فرش کرسی فلک ملک حوراں خود شان اس دُرِ یتیم دا اے
پل صراط نہیں حشر دا خوف مینوں، مینوں مان اس دُرِ یتیم دا اے
چھالاں مار کے وچ فردوس جانا گلستان اس دُرِ یتیم دا اے
ثناخواں ہاں نبیؐ دا نبیؐ کولوں ملنا مجھ نوں تاج سکندری دا اے
جیہڑے جنت دے کول منظور جانا ایں آپے کھلنی اوہ سدی بند دا اے

دھنی عرب دا اُمی امین ماہی مکھاں بگڑیاں باتاں بناوندا اے
جس بیڑی دا نہ ملاح ہووے کمبل پوش اوہنوں بنے لاوندا اے
ویلے مشکلاں دے نبیؐ کم آوے اُتے عاجزاں کرم کماوندا اے
سینے نال لاندا جانی دشمناں نوں نال خلق دے دین پھیلاوندا اے
یٰسین، مزمل تے ہور طٰہٰ شان نبی دی لوک پڑھ پڑھدے
ایسا پیر منظور نہیں ڈھونڈھ لبھا۔ کلمہ اوسدا لکھ کروڑ پڑھدے

کمبل پوش دے سبز مینار اُتوں صدقے وانگ پروانیاں طور ہوئے
سُو سَو وار بلہار حضور اُتوں سئے نوریاں بیت المعمور ہوئے
ساقی روز شراب الطہور ونڈے پیون جو بندے نورو نور ہوئے
دیہو دیہو شراب جناب ساتوں کُٹھے مست سن کول حضور ہوئے

اِک دوسرے تے دھڑا دھڑ ڈگن جام پھڑ دیاں پھڑ دیاں ٹلکدے نیں
اوس نظر منظور دے دَر اُتے شہنشاہ بھی وِندیاں وِلکدے نیں

کمبل مُکھ توں ذرا اُتار کے تے نبیؐ تیرے جے نال پیاریاں دے
گنج حسن وِچ دوستاں اینج دِسدا جویں چن دِسدا وِچ تاریاں دے
نور دے نُور ہو جاوندا عرب سارا مُتے بھاگ جاگن لوکاں ساریاں دے
خلقت مرحبا صَلّ علیہ آکھے جلوے ویکھ کے پاک نظاریاں دے

اک دوسرے نوں علیؑ پئے آکھن پیارا ربؐ دا باپ بتولؓ دا اے
ایہو عرش تے نظر منظور پہنچیا بڑا مرتبہ ساڈے رسولؐ دا اے

اک دن وِچ مدینے دے سیر کارن مالک جگ دا گھروں رواں ہویا
پچھے پچھے اصحاب رسول دے سن بے نظیر جنھاں دا شان ہویا
مُفاں بنھ نوری لا نبھے کھلے ہو گئے نورو نور سارا عربستان ہویا
حوراں گیت رسولؐ دے گان شوقوں سرنگوں ہر اک غلمان ہویا

صدقے پاک محمد دی شان اُتوں سے تاریاں موں مہتاب آیا
حسن یوسفی مات منظور ہویا ۔ کمبل پوش جس دم بے نقاب آیا

کمبل والیا سنیں فریاد میری تینوں حسنؓ حسینؓ دا واسطہ ای
جھگی عرب دی چہ کریں آباد میری تینوں حسنؓ حسینؓ دا واسطہ ای
جان غماں تھیں کریں آزاد میری تینوں حسنؓ حسینؓ دا واسطہ ای
کردے سوہنیا پوری مراد میری تینوں حسن حسین دا واسطہ ای
لوکیں کہن جو آل دے گیت گاوے عزتاں دیہاں دی شاہ کونین کردا
ہو جائیں گی نظر منظور توں بھی غریب جائیں حسنین حسین کردا

ٹٹے کنگرے محل نوشیرواں دے دھوم دھام تن نبی دے آن دالی!
ڈگے لات منات منہ بھار دونویں رونددی پارٹی ساری شیطان دالی
کفر چک کے بھاجڑاں اٹھ دوڑا اگ بجھ گئی جدوں ایران والی
پائے ماتمی دیس پجاریاں نیں جگہ لبھے نہ جان لکان والی
مومن لٹریاں پان تے پیے آکھن مالک جگ دا طبع حلیم آیا
ستے اساں دے بھاگ منظور جاگے ویکھو ویکھو سول کریم آیا

گھر آمنہؓ دا نور و نور ہویا لے تشریف جاں خیر الانام آئے
مکے دکھ سارے ہرے بھرے ہو گئے بدل رحمتی عرب تمام آئے
آدم ملک تے جن غلمان رل کے ویکھن آقا نوں سارے غلام آئے
وانگوں عید دے خوشی وچہ عرب ہوئی سارے جگ دے جد امام آئے
ظلمت ذرا نہ دسے منظور کدھرے لگی نور دی جدوں لو اتے
گئی خانیوں جان ابلیس والی چک تازیہ لے گیا گو اتے

گھر دائی حلیمہ دے گئی حوراں ہر اک ماک بھی وانگ نسیم آیا
سارا گھر اوہدا نور و نور ہویا گودی وچہ جال دُرِّ یتیم آیا
حوراں کہن حلیمہ نوں گھر تیرے والی جگ دا طبع علیم آیا
لکھ لکھ مبارکاں ہون تینوں تارے قطب نوں چھڈ مقیم آیا
اس قدر حلیمہ نے خوشی کیتی پیر زمین تے لگے نہ مائی دا اے
وانگوں مال دے خوش منظور ہندی بڑا شان رسول دی دائی دا اے

ہجرت مکیوں نبی کریم کیتی گلیاں محل ۔ رو رو ڈھائیں مار دے سن
سنجا ہوگیا شہر ظلمات چھائی نوری رونقاں نال سرکار دے سن
یثرب والڑے نیں بڑی خوشی کیتی شوق سبھ نوں پاک دیدار دے سن
ڈاچی والیا موڑ مہار ایدھر ایدھر ایدھر نیئے لوک پکار دے سن
ڈاچی کھڑی نہ کتے منظور ہوئی بڑا خلق نے اوس نوں ٹھیلیا سی
گھر ایوب انصاری دا لبھ کے تے ڈاچی شوق تھیں بجا بوہا ملیا سی

شاناں والیا سدلے کول مینوں یا خواب اندر اک وار آجا
تیرے ویکھنے دا بڑا شوق مینوں کمبل مکھ توں ذرا اتار آجا
تیرے کردیاں نوں سولہ سال ہوئے ہن نہ تیر جدائی دے مار آجا
یاریں وریں ہے روڑی دی سنی جا ندی سال ہوگئے نیں اُتے بچار آجا
تیرا نام میرا لوں لوں جانی دن رات پیا رہیا جپ دا اے
سینہ اج منظور دا کھار جاویں جویں تھا دیا غار وچہ سپ دا اے

سُتے بھاگ تیرے جاگن والے نیں میرے غوثا اعلیٰ جو [illegible]
بُوہے وچہ نچوڑاں گا نیل تاریخ کمبل پوش جے کر وچہ خواب آیا
دیکھاں پنج پیر دیاں گا نام مولا سوہنا بلن ہے کر کے بے نقاب آیا
روزہ کھول کے پڑھاں گا عید شوقوں عربستان وچوں جے مہتاب آیا
آقا گل تو زہر دی نہیں سُندا اوہ نہیں یار بن دا دولت زندگیاں دا
ایسا پیر منظور پیا ڈھونڈیہا سجن ہے جو ہتھکھیاں ننگیاں دا

مولا میریا سُنی فریاد میری کر امداد رسول دا واسطہ ای
وِچ عرب دے جلد پہنچا مینوں کریں شاد رسول دا واسطہ ای
پاکستان نہیں اُواں گا عرب اندر کر آباد رسول دا واسطہ ای
پوری فضل دے نال کر دے میری جو مراد رسول دا واسطہ ای
کھیتی آس امید دی سُک رہی اے بارش رحمتاں دی پا کے ہری کر دے
قید غماں دے وچہ منظور رووے بجھ اُنتی یار دا بری کر دے

کمبل والیا کر امداد میری اک وار حسنین دا واسطہ ای
وچہ عرب دے سد کے کول مینوں دیہہ دید خدا دا واسطہ ای
دھو دھو پیر پیواں تیرے روزہ شوقوں لا [illegible] خدا دا واسطہ ای
بیٹھا ہجر اندر غوطے پیا کھاواں کریں پار خدا دا واسطہ ای
تیرے دوارے پیمان رہواں [illegible]
نظر کرم دا پا منظور اُتے قسمت کھوٹڑی جو میری کھری ہوئے

سدا آقا جی وچ دربار مینوں تینوں واسطہ پاک شبیر دا اے
خیر کرم دا پادیو نام مولا جھولا اڈیا ہے تواڈے فقیر دا اے
اگے غیر دے نہ جھکاؤ مینوں فضل تساں تے رب قدیر دا اے
رنگ دیو رنگریز ہو رحمتاں دے ایہہ سوال بس میرا اخیر دا اے
چکی ہجر اندر بند بند میرا پیا دانیاں دے وانگوں پسدا اے
سدا کول منظور نوں پیا آکھاں گولی کدی تے گہنا ایہہ کسدا اے

ٹکڑا جنت دا نبیؐ دا شہر سارا اوتھے نور دی روز برسات ہوندی
پھرن اڈدے کئی چکور شوقوں چٹی دودھ جہی چانی رات ہوندی
برکت پاک محمدؐ دے نام دی اے اوتھے کدے نہیں ذرا ظلمات ہوندی
قسم قسم دے عرب تھیں آن ٹلے ظاہر نبیؐ والی کرامات ہوندی
روضے سامنے نبیؐ دے کھلا ہوواں بڑی خواہش یار دل طوبہ کھدی اے
سرمے وانگ منظور ہے خاک عربی پائی اکھیاں وچ نہ رکھدی اے

لکھ کے خط فراق دے ہاڑیاں دا لنگار اہان میں شاہ ابرار وتے
اک منٹ نہیں میں پاکستان رہنا سدا آگیا جے طلبگار وتے
اک دار میں پہنچ وچہ عرب جاواں کدی تکاں نہ ایہہ دیار وتے
ناہ لاہ سدھراں شوق دے نال دیکھاں اک نبیؐ دے رخ انوار وتے
لوکیں سال پچھوں خوشی مین کردے چن عید دے دی جد ڈل دیدہ ہوئے
سدے عرب دا چن منظور تائیں ساڈی روز پیار یوعید ہوئے

دُکھ دُور کے کرن تعظیم جنہوں طلبگار ہیں اوس سرکار دا وال
بناں ویکھیاں ہیں بھی اویس وانگوں تن من تھو بیاں جان تو لُٹا وال
اگ دوزخاں دی ڈرے اوس کولوں جدھا نام لے کے سینہ ٹھارناواں
سدّے عرب اندر مسرور دکھ دساں جویں زندگی ہے پیا گذارناواں
میرے حال تو دستور ب جانے میں پنجاب اندر مول رُکدا ناں
پلے جے منظور دے زر ہندا عرب جان تھیں کدی ہی اکدا ناں

اُڈ جائیں کبوترا عرب وَل تے نامہ پکڑ لے گھٹ منقار اندر
دُکھ زندگی دے لکھے وچہ نامے سُٹ جائیں نہ کسے دیار اندر
ڈریں مول نہ لال اندھیریاں تھیں جاویں چیر کے پاک دربار اندر
سر تے تاج نبوت دا پہن کے تے بیٹھا ہوئے گا شاہ ابرار اندر
دے کے خط کبوترا باہر آجائیں جے کوئی لفظ رسول پسند کیتا
سدّ لوے گا کول منظور تائیں رتبہ رب نے جدھا بلند کیتا

لا کے ٹکٹکی عرب دے ول ویکھاں کدوں واج مینوں سوہنا ماردا اے
چُمّاں دوڑ کے مُہر نبوت تاں دی ایہو شوق یارو طلب گار دا اے
دوست کہن کیوں شیخیاں مارنا ایں پیسے بن بندہ کس کار دا اے
عرب عرب نوں کوکدا روز رہنا ایں پلے خرچ نہ اوس دیار دا اے
ایسے دوستاں نوں مولیٰ سُٹ کھاتے جنہیں ڈھ گئے مینوں وانگوں جو گئے ولیا
جد بھی عرب دا ناں منظور لیندا اوندی سمجھ نہیں مُڑدے لوگ کیوں نیں

ہر اک نبیؑ نوں ہویا معراج یارو، وارد وار اس پاک زمین اُتے
ساڈے نبیؐ نوں گئے پاپوش مولا کول سدیا عرش بریں اُتے
تاج ختم نبوت دا بخش مولا تاز ختم کیتے تاز زمین اُتے
واپس آئے تے کیتاں ایمان آمدا لاٹ ویکھ کے نوری جبین اُتے

ابوجہل معراج نوں منّیا نہ حدا آویہی شیطان شریر تک اے
ساڈے نبیؐ دی حد منظور آکھے جگ جان اُلے رب قدیر تک اے

یارو جنہاں نوں ربّ توفیق دِتّی کارن حج ہر سال اوہ جاوندے نے
چڑھ کے جہاز اُتے وچہ عرب پہنچن کر کے حج جد گھراں نوں آوندے نے
آکھن سدھراں اجے نہ لتھیاں نیں فرم عرب دے گیت اوہ گاوندے نے
نور برسدا کہن وچہ عرب حاجی، حوراں ملک آ جان گھماوندے نے

سُن سُن خوبیاں عربی رسول دیاں وا عشق دی تے میں ہاں آپ چڑھیا
جنش پکڑ منظور حکیم کہندے ایسا ٹھوک کے ہجر دا تاپ چڑھیا

تارے قطب تجلیں نکل کے نور ربی نمودار آ کے عربستاں ہویا
دھماں پے گیاں سارے جہان اندر داخل گھر والا گھر آن ہویا
ابولہب نے گولی آزاد کیتی سُن کے خبر تے دلوں قربان ہویا
دادے نام محمدؐ سی آن دھریا جو مشہور ہے وچہ جہان ہویا

گھر آمنہؓ دے میلے خوب لگے پاک نبیؐ دے خاص دیوانیاں دے
اوس شمع روح نظر منظور اتوں صدقے ہون پتنگے وانگ پروانیاں دے

دھتی عرب دے رشکِ مسیح میرے دیکھ نبض میں ہیاں بیمار آجا
بستر ہجر تے تڑفناں وانگ پارے نہ کر زندگی میری بےکار آجا
ٹھوکر نال کرناایں زندہ مردیاں نوں گھر مجھ دے بھی اک وار آجا
جاگن بھاگ ایوب دے وانگ میرے ڈاچی ایہا موڑ مہار آجا
کرکرم منظور دے حال اُتے او شافیا خاص تے عام دیا
نام رب دے آن کے لِل میتوں او ماہکا بیت الحرام دیا

اک نبیؐ تے اک ہے رب سچا اکو دوستو پاک قرآن سبھدا
اکو جگہ اُتے مر کے پہنچنا ایں اکو ہوونا حشر میدان سبھدا
کوئی وہابی تے کوئی بن گیا شیعہ مولیٰ ہے ہیا اے امتحان سبھدا
فرقہ بندیاں نوں کیوں نہ چھیڑ دیوو بیڑا غرق کر رہیا اے شیطان سبھدا
کیہاں بھیڑیاں وچہ منظورؔ آ کے گھر وسدے تسیں اجاڑ دیوو
بُھل گئے او رب رسولؐ تائیں اپ ڈھ کے اکاں نوں واڑ دیوو

مجنوں ویکھ جے نبیؐ دا حسن لیندا لیلے لیلیٰ اوہ کدے پکاردا نہ
دھو دھو پیر رسولؐ دے اوہ پیندا تو ہا چھڈ دا پاک دربار دا نہ
نجگی کانیاں دی اوتھے پا رہندا کتے لیلیٰ دا کول کھلاڑدا نہ
جاندا رنگیا رنگ توحید اندر دامن چھڈدا میری سرکار دا نہ
گیت نبیؐ دے روز منظورؔ گاندا رحمت اوس تے رب نزول کردا
کلمہ نبیؐ دا نزع دے وقت پڑھدا جاندا کلمہ رسول رسول کردا

ہر اک گلی مدینے دی نال پلکاں ہو نجھاں دوستو صبح تے شام نوں بھی
بہار ڈو کشاں دی آقا جے جگہ بخشے خوشی عید جیسی ہو وسے غلام نوں بھی
گلے وچہ تعویذ دے وانگ رکھاں چماں پاک محمدؐ دے نام نوں بھی
جاواں رنگیا رنگ توحید اندر دیکھاں روز جا بیت الحرام نوں بھی
بادشاہاں نوں نہیں نصیب ہندی جیہڑی نوکری توں اندر سال منگیں
مہتر نبیؐ دا بننا منظور مشکل ایہہ مُنہ تے مسراں دی دال منگیں!

بانگ حضرت بلالؓ تھیں سُنن کارن دُورہ دُور تھیں روز اصحاب آون
اکو صف تے آکے بیٹھ جاندے چاہے غریب تے چاہے نواب آون
شروع کرے اذان اوہ اوس ویلے جدوں ممبر تے عالی جناب آون
نوری مکھ تھیں پوری اذان بولے وجدہ وچہ فیر کئی سرخاب آون
اوہدے اُتوں منظور سو وار صدقے بے مثال بانگا عربی لال دا اے
عاشق اک تھیں اک کمال ہوئے رتبہ دکھ پر حبشی بلالؓ دا اے

مولا میریا دے توفیق مینوں حج کرن ہر سال دے سال جاواں
گھروں نکل کے دل میں عرب دے تے دیوے گھیو دے مسجدیں بال جاواں
غلانے کعبے دے اُتے اُچھاڑ کالا چاہڑن واسطے لے کے نال جاواں
پاکستان تھیں لے کے عرب تیکر سارے راہ تہ روندا نال جاواں
کرن چکراں روز غریب تائیں تھیں امیر ظالم ذرا شرم کر دے
سیل عرب دیو چہ منظور تائیں صدقہ ذات دا خالقا کرم کر دے

تن سو تیراں جوان تے نبی سچا جنگ بدر نوں جدوں تیار ہوئے
بدل رحمتاں دے آ گئے زور کر کے تیغاں پکڑ کے جدوں اسوار ہوئے
ملک فلک اُتے مرحبا آکھن غازی بن جاں کھڑے قطار ہوئے
نعرو ماردے بدر میدان جا کے نتو جہان سُن کل کفار ہوئے
ابو جہل کہے تو جہاں چیلیاں نوں ہینہ پے رہیا تے بجلی کڑک دی اے
اج خیر نہ دِسّے منظور مینوں میری فجر توں اکھ پئی پھڑک دی اے

عرب ملک سردار ہر شہر دا اے سارے جگ کولوں اُچی شان والا
بارش رحمتاں دی اوتھے روز پاندا بحر کرم وچوں لا مکان والا
شیر بکری اِک جا پین پانی عادل نبی اوتھے ہے قرآن والا
بڑیاں رونقاں نیں عربستان اندر کعبہ ہے اوتھے مسلمان والا
بیمثال منظور اوہ شہر نوری اوتھے خوک اُتو نہ بگھیاڑ ہے جی
اوتھوں تیک ہیگی حد مومناں دی پرے کیہوں سمجھ اجاڑ ہے جی

بُوہا بند کر کے خیبر قلعے والا اندر کئی کافر ڈیرہ لا بیٹھے
اِناں پکڑ کے وانگ زنانیاں دے جنگ واسطے متاع پکا بیٹھے
قلعوں باہر محمدی فوج گو نجے تیغاں پکڑ اوہ بھی گھیرا پا بیٹھے
بوہا خیبر دا کھلدا مول نہیں سی وارو وار فوجی زور لا بیٹھے
ڈیرہ خیبر نوں چک کے پراں سُٹے نعرہ حق دا مار کے ولی آیا
قلعے وچہ منظور پکار پے گئی ذوالفقار پھڑ کے دیکھو علی آیا

سُن لو جدوں آواز آذان والی سبھ کجھ چھڈ کے ترت تیار ہو وو
کِسے رنگ وِچ چھڈو نماز ناہیں تندرست تے بھاویں بیمار ہو وو
پنج بحریں نوردے نال وگدے ترکے پنجاں تھیں دوستو پار ہو وو
ویلا گزریا فیر نئیں ہتھ اونا ایس فرض تھیں سُرخرو یار ہو وو
باربار منظورؔ ایہہ آکھدا جے بچ کے رہنا شیطان پلید کولوں
جویں کاں غلیلے تھیں نسدا اے اونویں نسدا ا بھی مسیت کولوں

چنگے کم کولوں رہواں دُور اینا جِناں فاصلہ زمیں اسمان والے
مُنہ موڑ کے لنگھاں مسیت کولوں ہُندا جدوں بھی وقت اذان والے
مسلمان ہیں نام دا پھراں بنیا ڈِٹھا صفحہ نہ کدے قرآن والے
میرے جیہا کوئی گنہگار ناہیں بخش دیونا کم رحمان والے
جیویں کمیا شیطان میں رہیا کردا کسے کم تھیں نہ اگوں سی کیتی
توبہ توبہ منظورؔ نوں بخش مولا تیرے نال ہیں چارہ نوں ڈِیہہ کیتی

میرے کالیوں وال سفید ہوگئے ہو گئی کمر بھی جھک کمان وانگوں
چنگا کم کرنا مینوں نہیں آوندا سارے فعل نیں میرے شیطان اگوں
راہ جاندیاں دی لاہ کے پگ دوڑاں گلا کھاں ڈاکو بے ایمان وانگوں
صدقہ ذات دا نہ پھولیں عیب مولا توبہ کراں نصوح جوان وانگوں
بیڑا غرق ابلیس ہو جائے تیرا ساتھوں ہیا ایں چڑاندا گُتیاں نوں
ہو جا اکھیوں دُور منظورؔ آکھے ہُن نہیں کھاونا تیریاں بُتیاں نوں

عشق بناں نہیں بن دے شعر موزوں نہ روانگی ہووے زبان اندر
گھر پچھ کے میرا مضمون آ دن پاک نبیؐ دی لکھاں جو شان اندر
وجے تیر جدائی دے وچ سینے پیا تڑف دا واں پاکستان اندر
سنیا ہتھ نہیں رہ وضے نوں لان دیندے پولیس کھڑی سے تیر کمان اندر
سدے نبی مینوں ٹپ ٹپ چھاں جو بھی ایٹ اس روضے دی ڈنڈی اے
پولس والڑے تے رہ گئے اک پاسے مینوں فرا پرا نہ لاٹ دی اے

قبر وچ دو منکر نکیر نوری مینوں پچھن گے کول بہا کے تے
کیہڑا رب تے کیہڑا رسولؐ تیرا دس بندیا ذرا سمجھا کے تے
لاشریک ہے مجھ دا رب سچا جھوٹے رب آیاں سارے ڈھا کے تے
کمبل پوش محمدؐ ہے نبی میرا کلمہ پڑھاں جس دا دل لا کے تے
پچھو ہور کی مجھ توں پچھ دے اوہ اک گل قرآن تھیں پڑھی ہوئی اے
تہاڈا خوف نہیں ذرا منظور تائیں گتی پاک محمدؐ دی پھڑی ہوئی اے

سختی حشر دی نئیں سا تھوں جری جاندی خلقت کھوے گی لوہن بچا مولیٰ
جلدی مشکلاں ساڈیاں حل کردے تیرا نام ہے مشکل کشا مولیٰ
ساتوں گھل کے فیر جہان اندر اُتے تلی دے سروں جما مولیٰ
دن رات فیر گاواں گے گیت تیرے نہیں شیطان دا کھاواں گے دا مولیٰ
موڑ اکھے لگا حشر میدان ایہہ ہے نہر ٹک گئی جو ٹھاں مار چڑھدی
ہن سب دیہو حساب منظور اکھے ہانڈی کاٹھ دی نئیں دوجی وار چڑھدی

جمع ہو کے حشر دے دن لوکیں سارے جان گے شاہ ابرار دے تے
پھیر کہن گے آقا جی رکھ لینا دھکے چلے آں دوزخی نار دے تے
حالت اُمت دی ویکھ کے نبی سرور اونویں جان گے رب غفار دے تے
بسم اللہ بسم اللہ خود رب کہسی کویں آئے او ناز بردار دے تے
بھاکے روبرو شوق دے نال مولا لینا پاک نظارہ محمدی لے
اے منظور بخشان لئی عاصیاں دے ہونا اکو اشارہ محمدی لے

ماواں سامنے تڑفدے پُت ہوسن زمیں تپ کے تے جدوں لال ہوسی
نفسو نفسی پکارے گی خلق ساری دن حشر دے بچن محال ہوسی
توبہ توبہ دی سن آواز ساتھوں دیا رب دے عربی لال ہوسی
عزت نال قریشی نوں رب بھاسی شروع بخشاں دی قیل وقال ہوسی
بوہے جنتاں دے جلدی کھول مولا ایڈ سختیاں نہیں اُمت جرن جوگی
پئی مکھناں نال منظور آکھے اُتے زمیں دے پیر نہیں دھرن جوگی

سچے ہتھ دے نال جے دان کریئے کھبے ہتھ نوں خبر نہ مول ہووے
چھالاں مار اوہ وچ فردوس جاوے جیہڑے سخی دا ایہہ اصول ہووے
دے کے رب دے ناں جو داہر پلڑے پیسہ اک نہ اوہدا قبول ہووے
دنیا وچ ذلیل خوار ہوسی غصے جدھے تے رب رسولؐ ہووے
مکھی چوس کنجوس کئی وانگ قاروں دولت وچ زمین دے نپ بیٹھے
بگھ نہ رب دے ناں منظور دیون اُتے پھن کھلار کے سپ بیٹھے

کرو نہ زور جوانی دِچہ باد مولیٰ ویلا گزریا ہتھ نہ آوندا اے
رُتبہ مرسلاں دا ملے اوس تائیں جو شباب وِچہ سنیں تواوندا اے
بڈھا ہو کے جو رمسیبت پہنچے رونا اوس دا کم نہ آوندا اے
بچو بچو شیطان دے چالیاں تھیں ظالم پھٹڑے سبق پڑھاوندا اے
چاہے دوزخ تے چاہے فردوس لے لو دوویں حاضر ہیں وچہ سنسار دیکھو
ایدھر کھلا منظور ابلیس ظالم اودھر رب دا پاک دربار ویکھو

عرب وچ سردار جھردان بن کے اوہ ابلیس ہے راج کمال کیتا
گھر گھر عربی پوجن ٹھاکراں نوں اصلی رب دِل کے نہ خیال کیتا
سو سو سال لڑائی نہ جان دیندے سنگ جتھاں ہیں بھی تیرے نال کیتا
دھیاں جیوندیاں نوں نپیدین عربی ایہہ بھی ظلم ہے تو ہی چنڈال کیتا
آیا نظر منظور پیغمبر سچا رگڑا مار یا اوس نے تیرا اے
چیلا اک نہ رہیا ابلیس تیرا کرلے واقعہ یاد ایہہ بدردا اے

شہر عرب نوں شوق تھیں حج کارن دوست یار جاں میرے تیار ہوئے
کہیا اوہناں نوں مینوں بھی نال لیلو بیڑی سنگ دِل کے لوہا پار ہوئے
دھکا دے کے سٹ گئے مجھ تائیں کوئی غریب نہ وچہ سنسار ہوئے
پیسے والڑے دی عزت جگ کردا ہر اک پرے وچہ سردار ہوئے
پیسے بناں منظور نوں چھڈ گئے نیں میرے وقتوں نیں سب لدا ہیلے
ذرا فکر نا ہیں بدلے جگ سارا میرے وقتوں نہ رب غفار بدلے

ابولہب شیطان دے لگ آکھے روڑے سکے بھتیجے نوں ماردا سی
جادوگیر آکھے ظالم نبیؐ تائیں نالے سڑکاں تے کنڈے کھلاردا سی
جیویں کہوے ابلیس اوہ کرے اونویں بڑے آقا تے ظلم گزاردا سی
نبیؐ نور ربی شافی عاصیاں دا بیڑے ڈُبے لکھاں دے تاردا سی
نار وچوں منظور ابلیس بنیا چھگے بھوکنے کار ایہ نار دی اے
ویکھو ذات دی ہوکے کوہڑ کرلی جیہنے نوری شہتیروں ماردی اے

✲

ابرہے بادشاہ نوں لوٹی لاکے تے ایس ابلیس نے گرم کمال کیتا
خانے کعبے نوں ڈھان بے پیر آیا لشکر اوس نے بڑا کیتا
ابابیلاں خدا دا حکم سن کے آگئے وارسی اُتے چنڈال کیتا
سنے ہاتھیاں لشکر تباہ ہوگئے تار تار سی ظلم دا جال کیتا
لاشاں کتیاں کھیچ منظور کھڑیاں سدا جھوٹھیاں دے جوں مُندے
ابابیلاں دے اجے نہیں گئے غصے سولاں اُگدیاں دے تکھے منہ مُندے

✲

بندے بہت میں اکھیاں نال ویکھے دو دو کم کردے ایس جہاں اُتے
نالے پڑھن قرآن اوہ شوق ستی نالے پین شراب مکان اُتے
نالے پڑھن نماز اوہ رکھ روزے بولن جھوٹ نالے جادو کان اُتے
نالے دین زکوٰۃ اوہ حج کر کے نالے ظلم کردے ناتوان اُتے
سوچ سمجھ کے چلنا چاہیدا اے کول زرجوانی دی رت ہووے
اوہ تے پار نہیں کردے منظور بندا رکھی دوہیں بیڑی جیہدے لت ہووے

✲

گنہگار نوں پکڑے جے رب بیٹھا نبیؐ بوہڑ اوہنوں چھڑا لے گا
جس بشر نوں نبی نیں ہتھ پایا دسّو اوس نوں کون بچا لے گا
دوزخ وچ اوہ سڑیگا عمر ساری آڈھا نال رسولؐ جو لا لے گا
کدی بخشدا نہیں مولیٰ اوس تائیں ہتھیں اپنی جو زہر کھا لے گا
توبہ کرکے فیر جو عیب کرسی کالا منہ ہوسی اوہناں گھوبھیاں دا
دھوکے باز دی جگہ منظورؔ کوئی نہیں بُرا حال کرسی موناھوٹیاں دا

کرے صفت کی عاجز زبان میری بڑا مرتبہ ماہ رمضان دا اے
بادشاہ ہے گیاراں مہینیاں دا گنج نور دے روز لٹاوندا اے
روزے رکھ کے اساں نیں شاد کیتا دل ماہ رمضان مہمان دا اے
الوداع رمضان شریف ہویا مزا عید دا نہ ایتھے آوندا اے
کمبل والیا سدؔ منظورؔ تائیں خلقت چن والی کرن دید آئی
آپس وچ لوکیں گلے نال رلدے رل توں وی پیاریا عید آئی

ہاں غریب پر شاہی دماغ میرا بناں سدیاں کسے گھر جاوندا نہیں
بھیک منگناں رب دی ذات کولوں اگے غیر دے ہتھ پھیلاوندا نہیں
کیوں نہ گیت گاواں دن رات اوہدے روزی وچ جیہڑا ناغہ پاوندا نہیں
اِک نظر اندر ویکھے ساریاں نوں خالق کسے نوں کدے بھلاوندا نہیں
مسلمان ہندو بھاویں ہووے چوہڑا دل کسے دا کدے نہ توڑ دا اے
جو منگ دے دے منظورؔ مولیٰ خالی در توں نہ کسے نوں موڑدا اے

سدّ و نبی جی وچہ دربار مینوں تہ لے کر دیاں نوں پورا سال ہویا
نئوں تنوں سال گزرے اک اک پہرا تد رہجیا ہجر دے ہتھوں محال ہویا
قسم رب دی جھوٹھ نہیں بولدا میں میرا و انگ نہ بیماراں دے حال ہویا
شربت وصل دا نبی جی دیؤ مینوں صدقے آپ توں وال وال ہویا
بُجھے موڈھ میں میری برات والے نظر کرم دی مار اگا دینا
سدّ کول منظور نوں ٹھنڈ پاؤ ایہو معجزہ مینوں دکھا دینا

جا قاصد پاک رسولؐ دے تے پہلے جاندیاں میرا سلام دیویں
فیر کہویں جدائی دے بستر تے طالب تہ فدا اے وصل دا جام دیویں
ایہی گل سن کے قاصد کہوے مینوں ٹکٹ واسطے کھول کے دام دیویں
منے جانا میں چڑھ جہاز اُتے لکھ کے ہور بھی یار پیغام دیویں
دل شکن نوں قاصد انظر آئیوں ہُندا زیوں جند ناشاد ہندی
کم کسے دا نئیں منظور آکھے ویلا کل جاندلے گل یاد رہندی

اُتے اپنے توں آپے وار کیتا اوہ ابلیس ظالم آن بان والے
جمعدار سئیں نوریاں ساریاں تے بہہ کے تخت تے حکم چلان والے
کہیا رب نے آدم نوں کر سجدہ توں نئیں جان دا شان انسان والے
کیتا سجد بول توں انکار ظالم گیوں بھل احسان منّان والے
دوجی وار فیر رب نے کہیا تینوں ویلا آونا ہتھ بدکار نا ہیں
جھک جا لے جی نظر منظور اگے ٹھنڈے دا تائیں پھوکاں مار نا ہیں

سجن بھکیاں ننگیاں عاجزاں دے نام رب دے سنیں پکار میری
عزیت گھٹ گھیرا گرفتار کیتا خوشی ہوگئی دلوں فرار میری
کویں تدھ دے وچہ دربار پہنچاں نس ویکھ کے شکل دینار میری
بناں ٹکٹ نہیں چڑھن جہاز دیندے واری آئے گی کدوں دلدار میری

کر کرم دی نظر ہیں غیر آگئے ایہہ جبیں نہ سوہنیا ٹیکنی ایں
بھیک تدھ تھیں منگ منظور آکھے اگ اپنی بال کے سیکنی ایں

بے نظیر تقریر تاثیر والی عاشق ہوگیاں جدھی گفتار اُتے
نقش اوسدے حرف قرآن دے نیں ٹنگ دِتا جس ہجر دی دار اُتے
اینی گل سن کے دوست کہن مینوں جے توں جاوناں پاک دربار اُتے
بہہ کے وچہ ہوائی جہاز پہنچیں ٹکٹ کھل گئی لے آ کار اُتے

فیر میں دوستاں نوں کہیا عاجزاں تے دلوں کرم کماونا بہت مشکل
ہر کوئی عرب دا راہ منظور دسے پلے خرچ بناونا بہت مشکل

انشاء اللہ میں عرب دیار اندر اوندے سال نوں پہنچ ضرور جانا
اَج توں کرانگا مال امپورٹ شوقوں برکت رب پاسی دور دور جانا
قرض منگنا نہیں مُل کسے کولوں ٹکٹ خرچ کے تے پیلے پور جانا
فتح چُمّے گی آن کے قدم میرے گلاں کرن دہ کول حضورؐ جانا

جھاڑاں پاوندے نیں لوکیں قرض منگاں دنیا وچہ نہ کوئی کمزور ہووے
آخر ادھوای کم منظور اوندا لے جیہڑا اپنے ڈنڈاں وچہ زور ہووے

اِک بڑا امیر سی یار میرا ملیا میں اوہنوں شوقوں جا کے تے
لگا کہن مینوں دس کویں آیا ایں کوٹھی مجھ دی مکھڑا اچا کے تے
میں آکھیا عرب دی ٹکٹ لے دے بلاں نبیؐ نوں جھپاں پا کے تے
وَجے تیر جُدائی دے وچہ سینے تڑیاں دوستا اکھیاں لا کے تے
حج کرن نوں توں منظورؔ جاناں چھیڈ ہل پنجالی تے جوترے نوں
دس کیہڑی کتاب دے وچہ لکھیا نانی خصم کیتا پچھی دو بترے نوں

* * *

واراں جان جوانی اُس نبیؐ اتوں سٹیاں عرش دیاں جتھے کیتیاں نیں
بارش روڑیاں دی کیتی کافراں نیں سوہنے صبر پیالیاں پیتیاں نیں
جُتی خون دے نال بھر گئی ساری بڑیاں سختیاں بدن تے بیتیاں نیں
فیر بھی نبیؐ دے دلوں دعا نکلی بددعا کارن لباں سیتیاں نیں
اوس نبیؐ نے کیہا منظورؔ آجا ہاڑے کر دیاں میں دیر بڑی ہوئی اے
کل بہناں ایں میں عربی جہاز اندر ہانی لنگھ گیا پوٹل اڑھی ہوئی اے

* * *

ویکھو ویکھو جہاز محمدی تے قسمت والڑے ہو اسوار چلے
عید وانگ سب پہن کے پاک جوڑے حج کرن نوں عرب دیار چلے
مونہوں پئے لبیک لبیک آکھن ویکھن رب دا جو دربار چلے
اسیں ایتھیں چڑھا کے دوستاں نوں بندرگاہ توں مڑ دلدار چلے
پا دیں مینوں بھی کرم دا خیر مولا مکھا بدناں دا میر الحج ہووے
دیوے گھیتو دے بیت الحرام بالاں میرا اک منظورؔ جے حج ہووے

* * *

سوا نیزے تے کھلا ہو ترت جا کے رب کہوے گا جاں آفتاب تائیں
سُرخ ہووے گی زمیں تمام تپ کے کون جھلے گا حشر عذاب تائیں
توبہ توبہ پکارن گے لوگ سارے نالے لبھن گے عالی جناب تائیں
بُرا حال ہوسی میرا سبھ کولوں مولا پچھناں جدوں حساب تائیں
نیکی اک نہیں کیتی جہان اُتے بھانویں بڑی والا بن کے پھاییں
سکے کروں نہ عذر منظور کیتا جتھے کیہا شیطان جا پچھیاں میں

لکھاں نعمتاں بخشیں چنگی تندرستی مولٰی کسے نوں کریں بیمار ناہیں
سمجھ اُمتی نبیؐ دا فضل کر دے میرے جہیا کوئی ہور لاچار ناہیں
تیرے بناں سائیاں کتھے دس جاواں بندا کوئی میرا رشتہ دار ناہیں
میرے جہیا نہیں ہور غریب کوئی تیرے جہیا کوئی مددگار ناہیں
کر دے مشکلاں میریاں حل مولٰی میں تے پھٹیاں فکر نشانیاں دا
مدد غیب تھیں کر منظور والی کُنڈہ کھول کے خاص خزانیاں دا

جگ جاند حضرت اویسؓ تائیں وچہ گودڑی دے نوری لال چمکے
اک دند اتوں بتی دند دارے عشق اوس دا وانگوں ہلال چمکے
بناں ویکھیاں یار دے گیت گاوے مثل تاریاں دی وال وال چمکے
نبیؐ پاک ترے جدھی دید کارن کیوں نہ بخت اوہدا بے مثال چمکے
مولا صدقہ اویسؓ دا خیر پاویں پھڑیا ہتھ امید دا کاسڑا اے
کر عرض منظور اس شہر پہنچے کمبل پوش دا جھگڑی جا واسڑا اے

ابراہیمؑ وانگوں اوہدا قد سوہنا لبھا اساں نوں جو دلدار ویکھو
اسماعیلؑ وانگوں اوہدی شکل پیاری دستِ قدرت نے کیتی تیار ویکھو
یٰسین وانگوں اوہدے دند نوری گفتگو عربی شاندار ویکھو
ٹمر وانگ ہے مہر نبوت نال دی جہڑی پشت لائی کردگار ویکھو
صفتاں ساریاں ہین اوس نبیؐ اندر جچدی جدھے پیار دی پینڈ ہے جی
یعدرب دے اوہنوں منظور متے سوہنا رستہ تے مرے تے گنڈ ہے جی

بی بی پاک خدیجہ تھیں جگ جاتے، مولا بخشیاں تیئی نوں چار دھیاں
کھانا کھان جدوں کمبل پوش لگے، کول آن بیٹھن وارو وار دھیاں
گلاں مٹھیاں مٹھیاں کر کے تے دل باپ دا کرن گلزار دھیاں
ماں باپ دے ساہ نال ساہ لیون جو بھی ہندیاں نیں نیکو کار دھیاں
ذوجاں دے کے نظر منظور تائیں اُحد کھلیا جدوں پرماتماں نے
دند نبیؐ دا ہویا شہید اوتھے ہتھیں خون دھوتا کُرکے فاطمہؓ نے

کدی سُنیا جے کسے میدان اندر آئی اوس تائیں کیتوں ہار ہووے
جدھے ہتھ وچ جھنڈا رسول والا پھڑیا دوستو نال پیار ہووے
اوہ کیہ سمجھ دا اے قلعہ دیوار تائیں ٹپ حد سکندری پار ہووے
منکر اوس کولوں بھیڈاں وانگ نسن جیہڑا خاص محمدؐ دا یار ہووے
سن لوکا فرو! میرے اعلان تائیں تہاڈی جڑھ منظور نہیں ہن دینی
میں بھی اُمتی عربی رسول دا ہاں اُتے نک دے مکھی نہیں بہن دینی

ابراہیم جیہے باپ پیغمبراں دا عزت بڑی اوہدی کردگار کیتی
سینے چمکدا نور محمدی سی پھل ہار اُس نار گلزار کیتی
سائل سمجھ کے بیت المعمور اتوں کوٹھی رب دی نبی تیار کیتی
خانہ کعبہ پھر رکھ کے نام اوہدا چرچہ دوستو وچہ سنسار کیتی
بڑے کم اوہ سا نبی منظور کیتے بوتا کفر دا بھی اوسے ڈھیا سی
بھنی کھوپری کسے دی لت توڑی ابراہیم نے تہاں نوں گھٹیا سی

دم پھوکھی دا تے جوڑی تختیاں دی، جس بندے دی ایہو اوقات ہووے
عرب وچہ اوہ کوئی غریب پنچھے جیدے گھر نہ توا پرات ہووے
تنگی وچہ وی نبی دے گیت گاوے آکھے اک داری ملاقات ہو جے
سارے دکھڑے یار نوں پھول دساں بہہ کے روبرو جے گل بات ہو جے
آکھاں نبی جی عرض منظور کرکے اک پلک دی نہ کرو دکھیوں
ہوون فیر غریب دے پول باراں جگہ نوکراں دی لوو نہ رکھیوں

عزرائیل نہ کسے دی رے کردا کوئی غریب یا بھاویں امیر ہووے
اک نظر اندر ویکھے ساریاں نوں جان کڈھ کے فلک نوں تیر ہووے
بھیڑے کم کرنے چھڈ دیو یارو ایس جگ چوں چنگی اخیر ہووے
نیک کم کرو سب شوق سیتی راضی تساں تے رب قدیر ہووے
پنجے وار بلاوندا روز تہانوں بانگاں کھلا ویکھو بے نیاز والے
وضو کرو منظور جی جلد ہووو ویلا گزر دا پیا نماز والے

مہینوال - فرہاد - تے خاں پنوں - رانجھے ہوٹ کی کھڈیاں کھٹیاں نیں
چاڑے رناں دے پچھے بدنام ہوئے چوہاں کیتیاں چوڑ ترٹیاں نیں
یارس بن بجاندے جاندے عرب دے تے بھریاں نوریاں اوتھے مٹیاں نیں
ٹکٹ جنت دی منت رسول ڈنڈے تھاں تھاں رحمتی کھولیاں ہٹیاں نیں
وتیج مہنگ جواں دا چوہاں کیتا پیاں تیرے نہ دو ستو وریاں جے
جیہڑے نبی دی نظر منظور ہوئے چمے اوہناں دے قدم کستوریاں جے

شیریں، ہیر، سوہنی، سسی بڑا کیتا عزت رول ستی چوہاں ماہیاں دی
آپ اپنے یار پسند کرکے ٹکی پنڈ نیں سرپ سیاپیاں دی
دھیاں ایسیاں جمدیاں مرن موئی عزت تھواں نیں سیتے چھاپیاں دی
گیت نبی دے گاندیاں جے چارے جڑ ہری ہوندی سے پیاں دی
دامن نظر منظور دا پکڑ کے تے ولیس کر دیاں مست بے پیاں دا
عین الحق چوہاں نوں شان ملدا رتبہ پال بی بی رابعہ دا

اکھاں کھول کے ویکھ جہان اندر بڑے جوہر دکھائے کشمیریاں نیں
آغا حشر، اقبال - نوں غلق منے طرفہ شعر بنائے کشمیریاں نیں
گامے رستم زماں دا لقب پایا گورے کالے سب ڈھائے کشمیریاں نیں
حافظ ستی کشواکی مسیح بھی نیں بڑے مرتبے پائے کشمیریاں نیں
ثنا خوان منظور نہ سرائی ونسے کیوں نہ مچھیاں نوں وٹ کے آئے
نقطہ چین بھی وجد دے وچہ اون گئے نعت سنان جے بٹ آئے

گلاں نال پلا رپکان زردے چیلے متے تیں سچے شیطان دیکھو
ہتھیں ککھ نہ بھی کے کرن دوہرا لٹ کھاوندے کئی مکان دیکھو
توبہ مکر دے نال او ین کردے پھسدے جدول نیں وچ طوفان ویکھو
آکھن اج توں امیں نماز پڑھساں روزے رکھاں گے وچ رمضان ویکھو
مکھی وانگ نہیں اوہناں دا مذہب کوئی جیڈی دنیاں دے واہگ پیسدے نیں
آکھن رب نوں بے منظور سارے گولی کیدی تے گھنے ایہہ کسدے نیں!

آکھے لگ ابلیس مکار تیرے جد دا پاک دربار تھیں ہٹیا میں
رج رج کے تے بھیڑے کم کیتے اکھیں ویکھ کے تے زہر چٹیا میں
دنیا وچ ذلیل خوار ہویا نفع تیرے پیارا تھیں کھٹیا میں
چمبڑ گیا ایں لسوڑے دی لیس وانگوں پیچھے کئی واری تیرا کٹیا میں
ڈھیٹھاں وانگ اگے سر ڈائی جاناں ایں تلول ڈھیر منظور در گاوندا اے
پچھلی عمر نہ ظالما' رول میری اگے پیاں نہ شیر بھی کھاوندا اے

رب کھڑے گا فوج ابلیس دی نوں پل صراط اتوں ہو کے پار دسو،
کھلا ہویا ہے گرد و پیچھڑ دھم اوہدی کر کے نشہ اودھر اک وار دسو۔
چیلے کہن گے فیر ابلیس تائیں کوئی بچن دا ڈھنگ سرکار دسو۔
جان کتدن تھیں سخت عذاب جیہا جگہ لکن نوں کوئی جھاڑی مار دسو
دندن پیسے گی فیر ابلیس تائیں اتھے ہو کے نوں جو سوئے کھوب بہندا
اتھے ہویگا اج منظور ایہہ بھی جویں کتری کرتی دیہاں ڈوب بہندا!

بُنی نار سکے علم دے بحر وچّوں مصرعے چُنّاں میں چانن ذات وانگوں
قلم مولانا روم دا بخش مولا دے سیاہی بھی اوہدی دوات وانگوں
ہجر نبیؐ دے وچہ میں شعر لکھاں لے کھڑاں پاک دربار سوغات وانگوں
میرے وس دے وچہ نہیں نین دو لویں چھم چھم برس دے ہین برسات وانگوں
کتھے نبیؐ دی شان تے میں کتھے ایہہ گستاخ اکھاں دُور پہنچیاں نیں
دوست کہن منظور مبارکاں نیں ایہہ نجات والے طور پہنچیاں نیں

کھاؤ رشوتاں تے بولو جھوٹ یارو تہانوں خوف نہ حشر میدان دا اے
ہتھ پیر تہاڈے سب کجھ دس دیسن جس دم ڈٹھنا تخت رحمان دا اے
دوست کہن جیہڑا اجے آپ ہووے اوہ کیوں دوجے نوں پیا سمجھاوندا اے
منجی اپنی ہیٹھ نہ ڈانگ پھیریں تیتھوں جگ دی پیا کرلاوندا اے
توبہ رب اگے کر لے میں یارو بوٹا دلوں شیطان دا پٹیا اے
ہُن اوہ سونے دا بن منظور دِستے میں تے تھک کے کدی نہ بیٹھیا اے

دغے باز مکار بدکار غنڈے ایہہ سب دوستو بندے شیطان دے نیں
رب نال نہیں اہناں دا لگ انا ایہہ سب دکھڑے ای جن چاہڑ دے نیں
سارا دن شیطان دا کم کردے راتیں پیچ سینے کھلی پاوندے نیں
پیے جائے اوہتے بھی نظر جیہڑی کوئی سامی کھیسا کٹ اوہدا کھسک جاوندے نیں
کہیا وقت منظور آگیا ایہہ جیہڑا لاہ لین کپڑے توڑ کے بیڑیاں نوں
اوہدے کولوں نہ منگدے مول ہو وی جیہڑا پتھر وچہ دیندا اے کیڑیاں نوں

حضرت آدم نوں بے کے اج توڑی توں ابلیس نہ خیراں گذاریاں نیں
آکھیں چوہڑ نوں لگ تے ساڈھ نائیں کھویں پکڑا اہنئیں سنھاں ماریاں نیں
کتے لا دنا دیں کتے بجھا وناایں تیریاں بھیڑیاں فطرتاں ساریاں نیں
مرنا یاد نئیں تدھ نوں ظالما وے آخر آنیاں تیریاں واریاں نیں
بھوری والیا بڑی توں ات چائی اگے رب دی ہوسی جواب تیرا
نہ شراتاں ورں منظور نائیں ڈھولی واہڑی تے آنا خراب تیرا

بیڑہ غرق ابلیس ہو جائے تیرا میٹھا بن کے توں گھتا وار کیتا
اوہدے دلوں توں ڈکھیا موڑ مینوں بیڑا نوح دا سی جنھے پار کیتا
پھیریں گلاں گواچی دے وانگ بجھوندا خدا دا دفعہ تینوں ہے غفار کیتا
کماں بھیڑیاں دے تیکے سانبھ بیٹھوں چیلیہ تُن کے توں بے شمار کیتا
ات نال خدا دا ویر ہندا تینوں خوف نہ مرن نوں بعد والے
بڑا ہوئی گا حال منظور آکھے سو دن چور دا تے اک دن ساہ دا اے

مناں موئیں گناہواں دی پنڈ بدھی نیکی سیر وچوں کیتی پا ناہیں
بجلی چاپ ابلیس استاد پھڑیا جھٹوں دوستو یاد خدا ناہیں
میری زندگی چھوڑ مردود کر کے کہندا اجے لتھا دل دا چا ناہیں
باراں منی پئی اوس دے لمی وکدی ساڈے بچن دی کوئی دوا ناہیں
لوں لوں کہندا یاد کر فعل بھیڑے بجلی قہر دی ہی لے کڑک آئے
کیہڑی طرف نوں ہن منظور جاواں بیڑا غرق ہویا ٹھنڈی ٹھرک آئے

بھٹھ بہادیاں ہیں ابلیس تیرا چلے وس میرا تینوں مار سٹاں
تیری لاش لبھی نہ ثابت رہن دیواں چھری ناں کر کے تار تار سٹاں
جھتوں ہڈی نہ تدھ دی نظر آوے ایڈی دور سمندروں پار سٹاں
شاہ وچہ انسان ہو جان سارے کر ختم تیرے کاروبار سٹاں
بڑا تنگ منظور نوں توں کیتا ہو جا دور ظالم اکھاں میل ناہیں
کافی عیب کیتے آکھے لگ تیرے ایتھاں تلاں وچہ بن تیل ناہیں

دتا رب نے ورول دور کار تینوں تیرا کوئی ابلیس نہیں فعل چنگا
ہتھ دھوکے پے گیا ایں ویر ساڈے پہلے دن توں نہیں ہویا میل چنگا
کھڑی کیسے نوں روز شراب خانے کھوہیں کسے نوں لگا ای کھیل چنگا
بجھن دیویں نہ اگ شرارتاں دی پلی لئ آکھیں ایہہ ہے تیل چنگا
بڑا بھولا ان دیس منظور تا میں تیتھوں کدہ چاہے کئی ہو رہے گئے
توبھی ادہو مثال کر قایم دتی بیلا جیٹ خدا نوں پورے گئے

لکھ کنڈا نہ رہوے ابلیس تیرا جیہڑا ظالماں توں لایا جال ہویا
پھس گیا جو تدھ دے جال اندر تیرا اوس دا ظالم حال ہویا
ایہی گل سن کہوے ابلیس مینوں غصے کیوں جانی مرے نال ہویا
آ ظلم وکھاں اج نہیں تینوں ہر کس دا انگ وچہ کم کمال ہویا
لڑ جھگڑ کے آیا ایں اج ہور کدھے خشکی پھانکیاں ایں پیا غمخوار اٹے
توبھی ادہو مثال منظور کیتی دگی کھوتے توں غصہ گھمیار اتے

آیوں ہن ابلیس سجے دل میرے تانی یاد ویں تیتوں کرا دیاں گا
نعرہ مار کے پاک محمدیؐ ہیں تیری اِٹ نال اِٹ کھڑکا دیاں گا
بھل جاویں گا بجیڑیاں وادیاں نوں ٹوٹے کر چیلیاں اگے پا دیاں گا
تیرے چیلیاں دا بیڑا غرق کر کے کفر شرک دا نام مٹا دیاں گا
اگوں کہیا شیطان نے ویکھ اودھر تیری گل من کے لوکیں ہٹدے نیں
ایہہ تے مثل مشہور منظور سارے پتل کجدے کدے نال وٹدے نیں

دن حشر دا آگیا اے بہت نیڑے کون جھلے گا ہو ہوسے بلاریاں نوں
مقناطیس وانگوں اگ دوزخاں دی کھچ لوے گی کول بکاریاں نوں
او تھے وال نہیں کسے دی مول گلنی دوزخ رگڑ دینا ایہا پھڑ کے ساریاں نوں
تیرے چیلیاں نوں بھی ابلیس رونال ویکھ دیکھ کے دوزخ دیے کاریاں نوں
میں نئیں دوزخاں دے کولوں ڈرن والا بہند اندا نئیں پوتی ڈنڈیاں دا
سارے اپنے جیہے منظور سمجھیں اٹھ سکیں نہ فٹے منہ گوڈیاں دا

بڑا خوف ہیندا اوس وقت دا اے اللہ پاک دا جد دل دربار لگا
بھر تھر کنبناں ایں او تھے ساریاں نے پھیں غل جاں رب غفار لگا
نیکی اک نئیں کیتی جہان اندر بدیاں کرن تے میں ہشیار لگا
دتا موڑ ابلیس نے ترت ہیندا بھجا کرن جے میں اک وار لگا
ہٹی مار منظور سائیں روز لبھاں پونجی عمر دی ساری گنوا بیٹھا
ناخدا ابلیس نوں سمجھ کے تے وچہ بیڑیاں دے وٹے پا بیٹھا

نام ماپیاں نہیں روشن دین دھریا انقا ہوگیا دین اسلام وتوں
لیا ٹھگ شیطان نے اوس تائیں گیا روبیا خیرالانامؐ وتوں
نام سخی تے شوم قارون وانگوں نک چاہڑدا گری بادام وتوں
روٹی نال اچار دے روز کھاندا تکے مول نہ دودھ دے جام وتوں

سدے نام نوں پُٹھیاں ورتدے نیں بھولا نام کرکے ہیر پھیر آیا
بڑے گدڑاں کولوں منظورؔ جیہڑا لوکیں کہن اوہنوں ببر شیر آیا

کچھڑ کُڑی تے لبھدے شہر پھردے مت جنھاں دی مار شیطان دِتی
لتھے عقل دے چھڈ کے مسجداں نوں جا شراب خانے رول شان دِتی
گھڑ ول کھا کے تے متاں کون دیوے بیڑی ٹھیل نے وچ طوفان دِتی
پتہ لگے گا حشر دے روز مسیت نوں جدوں وچ کولھو دوزخ حبان دِتی

گن گن کے تے کسراں لینیاں نیں اگے وزناں دی ناہیں چھڈنا ایں
مکھی وانگ پھر ہاتھ منظورؔ ملسن جو کچھ بیجیا نیں سو یو وڈھنا ایں

دیکھو ست چوہے بلی کھا کے تے حج کرن نوں جویں روان ہوئی
اوسے طرح زانی تسبیح پھڑ بہندے کمر جھک کے جدوں کمان ہوئی
نِبھے وچ جوانی دے رب تائیں یاری جنھاں دی نال شیطان ہوئی
پتہ لگے گا حشر دے روز اوہنوں جدوں سامنے آن میزان ہوئی

بھیڑے بندیاں تھائیں فرق نوں کوہ نستاں نیں ظالماں نال کلام کرنا
نیکاں نال منظورؔ دا پیار گوہڑا یار رماوں دوروں سلام کرنا

بے ایمان بے دید ابلیس وڈا کھانا دوستو ایہدا وساہ ناہیں
اوہ تے گرد ہے چوراں اچکیاں دا بے حیا نوں یاد خدا ناہیں
غصے وچ آ کھوے ابلیس بینوں ٹپ ٹپ کے تے ڈنڈ پا ناہیں
مرضی انہاندی وچ کیوں دخل دیویں کر کر وعظ توں پیٹھے سنا ناہیں
کم کر جا کے جا پڑھ ایتھوں بھاڑاں پا مینوں نک چاہڑدا اے
اوکی بولدا انہیں منظور مرزا جے کر بولدا تے کیتھن پھاڑدا اے

جن وسدے تن سارے جگ اندر پہلے بنے اوہ ہر انسان کولوں
پیدا انہاں دے وچوں ابلیس ہویا چنگا سمجھدے تن ایتوں جان کولوں
جد دا سجدیوں لہنے انکار کیتا تد دے نسدے اوہ بے ایمان کولوں
جن کئی اصحاب رسول دے تن پتہ لگ دا اے عارفاں کولوں
نادی قوم نوں لیک ابلیس لائی کہہ منظور کھیڈنے نال بلیاں دے
توڑے ڈھانگیاں نال بتیا ہن ظالم انڈے بھرے دیندا اے تے کلیاں دے

بھیڑے کم ابلیس دے ہن سارے ظالم ظلم کمان تے لک بدھا
کئی خون کراوندا اے لا لوئی اپنے جگر جلان تے لک بدھا
جیلاں وچ بھی نیں چیلے کئی ایہدے پٹھے سبق پڑھان تے لک بدھا
کھوے ہس کے فیر ابلیس مینوں توں کیوں پلہ چھڑان تے لک بدھا
اٹھ جھک کے ماری میں وچ تالو کہہ منظور نوں غرق شریر ہو جا
اگے اوہ تے مگر فیر میں نسا کیہا جھک سکی ایتھوں تیر ہو جا

لندن وِچہ میں پہنچ کے خوب پھریا فوٹو کھچے میں چند نظاریاں دے
عیسیٰ موسیٰ نوں یاد نہیں کوئی کردا لگے دِل شیطان نے ساریاں دے
لندن وِچہ میماں ہے سکے پھرن بکاوندے بھیڑے فعل نیں لندن کنواریاں دے
اوہے تند ناہیں وِگڑ گئی تانی ۔تاں اوتدیاں نال اشاریاں دے

نچیا گھر نہیں کوئی ابلیس ملعوں لندن وِچہ چیلا بے حساب تیرا
پیچھے وَسنا ایں راہ منظور آکھے ہووے ظالما خانہ خراب تیرا

بیڑی دین دی کفر دے بحر اندر ڈُب گئی نُوں جاں باراں سال ہوئے
دستگیر نے کرم دا ونجھ لا کے وِلّی تار مومن خوشحال ہوئے
وِنڈن چُوریاں گھیو دے بال دیوے چڑن یارھویں فضل کمال ہوئے
لگے پھر ابلیس نوں کہن چیلے ساڈے ٹھاکراں دے بُرے حال ہوئے

فیر کہے ابلیس سب چیلیاں نوں تیلی لون کارن کافی توڑیاں نیں
سچ لوکاں کا فقر منظور ناہیں پائیاں ہوئیاں کوئی میں نہ چوڑیاں نیں

نافرمانیاں کرکے رب دیاں توں ابلیس بیڑی وٹے پا بیٹھوں
کالا منہ ستے ہوئے نمیں پیر تیلیے خاندان تائیں لیک لا بیٹھوں
پیر متی نصے سن نوری ملک تینوں عزت خاک دے وِچہ رلا بیٹھوں
ابی گل سن کہے ابلیس مینوں بھُوری دا لیا کیوں مہتالا بیٹھوں

سانوں جنتوں کڈھ کے سٹیا ای کتے زمیں ستے روز دھرکنا ایں
بڑے ظلم توں کیے منظور تیتے اسیں گل کرے منہ کیوں جھکنا ایں

سوہنی مگر ننان نوں لا کے تے کچا گھڑا ابلیس رکھا دِتا
بیڑا غرق کیتا اوہنے عاشقاں دا پتہ بھنگ دا رنگ وچہ پا دِتا
کیدو تائیں بھی گھر ابلیس لا کے رانجھے ہیر دا پلینجا سوا دِتا
سسی تھلاں دیوچہ سی تڑف موئی پنوں اونٹھ تے اوہنے چڑھوا دِتا
کئی خون منظور ابلیس کیتے بھیڑے کماں تھیں اجے نہ رُکدا اے
چنگے کم دی خبر نہ پیر پیندی پیا وانگ بیماراں دے تھکدا اے

اگ لین آئی بن گئی گھروالی اینویں ہوبہو کار شیطان دی اے
کھیڈاں جان دا وانگ مداریاں دے خلقت پکڑ کے آپ بٹھاوندی اے
ہندے خاناں وخان مہمان یارو عزت بڑی ہندی بے ایمان دی اے
دل دوای نوں راہ ہمیش ہوون بھیڑی خلق اوہدے گیت گاوندی اے
توبہ کرو منظور کہہ رب اگے جادو سب شیطان تھیں بچ لوکو
اوہ تے دتی داسپ بنان والا تسیں جھوٹھ نوں من دے سچ لوکو

پوشل کتے دی ونجلی وچہ پا کے باراں سال یارو لگاتار رکھو
کدی سِدھی نہیں ہووے گی تیر وانگوں ایس ہت نوں یاد دلدار رکھو
عادت کدی شیطان دی بدلنی نئیں بھانویں بن کے سال ہزار رکھو
ڈنگ بندے نوں مارے گا سپ وانگوں ایہدے نال نہ اپنا پیار رکھو
دوست جدھا بھی ایہہ منظور بنیا رنگ توے انگوں اوہدا سیاہ پیا
قدم قدم تے ونا ابلیس کردا اے جانے واہ پیا یا کوئی راہ پیا

اونٹھ موہوں بھیوں لانے دی ٹُو آوے اونویں اوندی ٹُو شیطان کولوں
طوق لعنتاں دا پیا گل اوہدے باغی ہوگیا رب رحمان کولوں
سارا دن نہ اوس نوں ملے روٹی جیہڑا لنگھ جاوے بے ایمان کولوں
گِلّے چِم وانگوں ودھدا جاوندا اے لمبی عمر ہے اوہدی انسان کولوں
یارہ کون خدا نوں جا آکھے کندھ ڈھاہ دیویں ایہنوں موڑ کھلے
ایہہ تے اج منظور دے مگر بھوندا جویں پھڑے کھوتی بھوں بنہ جھلے

کاٹل پیر ابلیس ہے زانیاں دا اہنوں خوف نہ حشر عذاب دا اے
ماسٹر لگا ایہہ فلم دے ایکٹراں دا ٹھیکیدار وی ایہوں شراب دا اے
گرُو من دے اہنوں بجاریے نیں پُٹھا دسندا سبق کتاب دا اے
دے کے مچھاں نوں وٹ تے پھرے بھوندا ہُندا پُتر ایہہ جویں نواب دا اے
عمر اساں بھی اوس دے مگر گالی، توبہ رب اگے ہُن تے بولنی پئی
ہُن تے اوہ مثال منظور بن گئی ہتھیں گنڈھ دیکے دندیں کھولنی پئی

بُت کہف دا تر گیا نال نیکاں مُنہ موڑ کے ظالم شیطان وتوں
بیڑا غرق ہوگیا فرعون والا گیا رد دیا رب رحمان وتوں
ولی علم با عور بھی رو بہڑ بیٹھا محنت لی سی جیہڑی منان وتوں
نکھڑ گیا زمین دے وچ قاروں ہتھ دھو بیٹھا پیاری جان وتوں
بیٹے جو ابلیس دے چڑھ گیا اے ڈیرہ ڈانگ تے اوہ ٹنگا بیٹھا
کہہ منظور نہ چھڈے شرارتاں نوں کھوتا کھوہ دے وچ لمکا بیٹھا

جگ جاندا اے سارا شیطان تائیں سدھے کم نوں اہنے وگاڑ دتا
قوم لوط دی ایس نیں چوڑ کیتی اہنے کیئاں نوں دار تے چاہڑ دتا
پتھر دِل نوں ذرا نہ رحم آیا عشق وسدا ایہنے وگاڑ دِتا
کہہ کے زیب النساء دے باپ تائیں عاقل خاں دیگ دِچہ ساڑ دِتا
چنگا کم نہیں کوئی شیطان کردا دوڑ ایس دی کسب پلیت تک اے
ایویں دوڑ منظور دی تیِ نیکر ، جویں ملاں دی دوڑ مسیت تک اے

اندر پکیاں اک دن باہر آبن عیب چھپن ناہیں رناں ڈاریاں دے
پنجاں پھلاں دے نال جو تلدیاں سن چکھن من نہ بھار نکاریاں دے
پچڑی پھٹے نہ جیہڑے مکان اندر دیس بدل گئے اوہتے کواریاں دے
ہر اگ جگہ تے پہنچ ابلیس جاندا کھیلاں جاندا اے وانگ مداریاں دے
گل مت دی جدوں منظور دتے کول چیلیاں اوہنوں نہیں بہن دیندا
لکہ کر دا گلاں نال اکھاں اتے پراں دے پائی نہیں پین دیندا

اِکدن کہے ابلیس ایہہ چیلیاں نوں کے خانیوں کیوں نا غیے پاوندے او
ہاتھی نال یرانہ لا کے تے بوہے کا سنوں نیویں رکھاوندے او
گل سنو نہ زاہد دی مول کوئی ہیں ہاں نال تہاڈے کیوں گھبراوندے او
کرو شیر دا دل دلیر ہووے چڑیاں کولوں پیے باز مڑواندے او
خوب جاناں ہیں منظور تائیں کردا وعظ اوہ ہر اگ گیٹ ہندا
دھکا دیکے تے سٹو پرے اوہنوں دائی کوروں نہیں گھر اپیٹ ہندا

توبہ رب اگے کردا بشر ویکھیں گولی وجدی سینے شیطان تینوں
ایہناں گلاں توں لعنتی طوق پا کے مولا ردّ دِتّا بے ایمان تینوں
کتے دھوبی دے وانگ نہ گھر جوگا ناہیں گھاٹ اُتّے ٹکرہ پان تینوں
کنڈے مشرکاں دے اُتّے کھلارنا ایں گلاں دین ماہی مسلمان تینوں
زخمی بشر توں پڑے ابلیس کیتے کہہ منظور نہیں ہونی نجات تیری
ہلکا ہو کے خونیاں وانگ پھرنا ایں لئی گتیاں اٹھ کے پرکھ ذات تیری

پناں سدیاں کسے دے گھر جاناں بہندا قدر نہ ذرا انسان دا اے
بڑے شان انسان نوں رب بخشے مُڑ دے ٹھوکراں نال جواوندا اے
آپے جمعہ بن جنج دے نال جانا جگہ جگہ ایہہ کم شیطان دا اے
اوہ استاد ہے نتّاں مراسیاں دا گھریں کنجراں کھتیاں پاوندا اے
ذکر رب دا ہندا جے کتے ویکھن بوتھی موڑ اوہدے چیلے چلدے نے
ایہہ تے مثل مشہور منظور رکھے تپیاں سامنے تروپے بلدے نے

پل صراط توں لنگھناں بڑا اوکھا میرے جیہاں نکاریاں بندیاں نوں
پتلی وال تھیں تیز تلوار کولوں کٹ سٹے گی زانیاں گندیاں نوں
بُرا تدھ دا حال ابلیس ہوسی رگڑی جاونا ایں چنگیاں مندیاں نوں
پہلے مرن توں آئیں جے ہتھ میرے توڑاں تدھ تے تیسیاں رندیاں نوں
ایتی گل سن کے ابلیس ایتھوں جاندا منگیاں پلیا اے
میں کوئی چوہا نہیں نس منظور جاواں تھپوں رکھے تے کھڑک لیا اے

بڑے ڈھیٹھ ضدل نوں نوں کھوٹے جوجھی چیلڑے ظالم شیطان دے نیں
سُود کھان غریباں دا خون پیون تارے توڑ دے دنے اسمان دے نیں
پتھر دل قصایاں تھیں ودھ ظالم چھرے بھائیاں دے گلے چلاوندے نیں
بندے نہیں ایہ نائی نے نظر آئے نیک کم توں جان چرا وندے نیں
دبو ے مت منظور تے کمن اگوں بھیڑی تاردھ تھیں اساں نوں ڈو آئے
دسو کویں کیہا رنال ترُے دل کے کھوٹی جیھڑی بھی تھانیوں ہو آئے

اجڑی مسجد دا گاھلڑ امام جویں اونویں یار ابلیس لفنگیاں دا
ڈاہڈے بندے دا تیس ویہ سو ہندا پانی بھردالے روز ملنگیاں دا
نیک بندے تھیں وچلائے تیر تیبنوں گھر تکن لئی لیھے یے ڈھنگیاں دا
بڑے چوڑ ابلیس نیں لوگ کیتے پچھو حال جا کے ذرا ننگیاں دا
بھیڑے آدمی جتھے منظور دین او تھوں نس جائے کڈا بھی نہ ڈم ہووے
مڑا زندگی دا اوندا مول ناہیں جے کوئی چندرا کول گوانڈھ ہووے

گھر جواریاں دے پچھیں وٹ دیکھے ملن دوستاں وانگ شیطان آیا
بیٹھے زمیں اُتے چھوڑی پا سارے بستریاں منجیاں کتوں نروان آیا
ہارے ہوئے جوارئیے دن سارے دیون حوصلہ سی چندرہ جان آیا
اُکھے جُلیاں بسترے دیچ ستو۔ لاڈ دا بھر کے کھیڈے لاٹ آیا
اوہ تے شیخ نہ کھڑے منظور پاوے ہمت جیھڑا ابھی دوستو نال ڈالمے
راجے نل وانگوں جوا جدب کھیڈو اتوار پہ سول میلہ پار دالے

اَتھے کُتے جیوں ہرن شکار جیہڑھدے اُدتویں چیلیاں مگر شیطان رہندا
ظالم کُتے نہ خیر گذاردا اے کردا خلق دے بڑے نقصان رہندا
چندر ہجان جھڑے گھر پہنچ جاوے پچھے اگ نہ منجی وچہ دان رہندا
اُتو بولدے اوس مکان اندر جتھے دو گھڑیال بے ایمان رہندا
ہے بے پیر ابلیس دا مذہب کوئی نہیں کدی رنداں نے کدی ہسدا آیے
اک جگہ نہ ایہہ منظور ٹھہرے ایتھے گجدا تے اودتھے وسدا آیے

ملیاں بیویاں سب ابلیس تینوں بابو نظر نہ کوئی بھی آوندا اِی
قابو آگیوں کدھے جے ہتھ میرے دیکھ لواں گا کون چھڈاوندا اِی
لگا کہن ابلیس کیوں دیں گالاں دانشمند نہ انج کرلا وتدا اِی
پیاسے کھوہ دے اُتے ہمیش آون کھوہ چل کے کتے نہ جاوندا اِی
کم پچھدے لوک خود آن مینوں ہیں ہمراہ ساریاں پاجیاں دا
میاں بیوی جد ہوئے منظور راضی کیہہ کریگا زور فیر قاضیاں دا

سوناروڑیاں تے خواب شیش محلاں گلاں نال بھوزر دے پکاوندے نیں
پہلے پور جہنم نوں اوہناں جانا جو جھوٹ بول جو وقت لنگاوندے نیں
رگڑ اک نہیں دوزخ دی اُنھں کھانی دیراں نال جو دغا کماوندے نیں
ایسے خون سفید ہوگئے یارو پُتر پیو دی عزت رلاوندے نیں
بھیڑا وقت منظور آگیا ایسا چائے ظلم ڈے ساریاں وچ ویکھو
طوطے چشم ہیں اکھاں پھیر کے تے یاراں نال وی کھیدے پیچ ویکھو

رناں وچہ بھی جا ابلیس پہنچے پیٹھے دوستو سبق پڑھاونے نوں
ایسی لوتاں دے کن وچہ پھوک ماری سدے پورن اوہ بیج لہاونے نوں
کُرتہ یوسفؑ دا پاٹیا پشت اُتوں جس دم نسیا جان بچاونے نوں
سعدیؒ جیہے بھی رناں توں ہار گئے نہیں پچھے ہوندا ایہہ مکر سکھاونے نوں
اگ بال کے ظالم شرارتاں دی کہہ منظور جاندا اوتھوں تھپٹ سے جی
کتھوں لبھیے خانہ بدوش تائیں پنڈ پنڈ پھردا بھیڈ کٹ سے جی

کر کے بیعت شیطان دے ہتھ اُتے لوئی شرم دی لوکیں اتار بیٹھے
ٹنڈاں گھڑن دا جنھاں نوں ول نئیں سی بن اوہ مکھیاں دے استاکار بیٹھے
کُتر کُتر گلاں بے لگام کر دے مچھیں وٹ دے کے ذیلدار بیٹھے
ٹاکی لاہ اسمان دی لا آون کماں جھیڑیاں توں جیاناں وار بیٹھے
توبہ کرو منظور کہہ رب اگے وقت قیمتی تساں نیں بھنیا اے
چھتر مار کے کڈھو شیطان تائیں گڈ نال ایہدی کتا بنیا اے

دُکھ جیہڑے وی ہین شیطان پچھے اوہ تے کدی بھی ہرے نہ ہوندے نیں
کوئی سکھ وچہ جاوندا شوق سیتی کوئی پنڈتاں دے پیر دھوندے نیں
کوئی بتاں نوں ٹیکدے ہین متھے کئی جوڑ کے ہتھ کھلوندے نیں
اگل وتے شیطان نچائے سبھ نوں کئی ہسدے تے کئی روندے نیں
کئی کوٹھیاں وچہ منظور بہہ کے کھان ڈبیاں دے لئے اتے ملے
بے آواز لاٹھی سچے رب دی نے سر تے نیلاں دے ڈانگوں لبھدے لگے

بیوقوف بندے کئی مَیں ویکھے گھر بیویاں چھڈ چھڈ کے تے
غیر عورتاں نوں لئی نال پھردے لوئی شرم حیا دی لاہ کے تے
ککڑی اپنی بھیڑی جو ول غیراں انڈے دیوندی جو روز جا کے تے
سر ایویں ابلیس دے دھس دیندے خود پاندے کھیہ اڈا کے تے
لیسے بندیاں نوں کانجی ہاؤس بھیجو منظور رہندے مست کھیل اُتے
بھیڑے کماں دی انہاں نوں ریچ ایویں جیویں انھے نوں بیج غلیل اتے

آکھے لگ ابلیس دے بار بہرا بھیڑی کھیل جے کھیلے تے کیہہ کراں میں
مُنہ موڑ کے خانہ خدا وِتوں جا دے پار دے میلے تے کیہہ کراں میں
ٹھنڈی چھڈ گلزار بہشت وانگوں ڈھیچے سڑے جے بیٹھے تے کیہہ کراں میں
نک چاہڑ کے 'اب' انار تائیں کھائے گلے ہوئے کیلے تے کیہہ کراں میں
الٹی گنگا جو روز چلا وندے نیں چیلے اوہ ابلیس دے ہین لکھاں
کیوں نہ لڈیاں اوہ منظور مارے دستو اکھا کیہ بھالدا اے دوں

گندڑ سنگھی ہے کول ابلیس تیرے مارے اکھ جنہوں چیلہ فٹ ہووے
ہر اک نال تول وندیاں دلاں تکی بھانویں مغل تے بھانویں کوئی جٹ ہووے
چاہڑ سب نوں دیں ترل سان اُتے سمجھدار کیڈا نٹ کھٹ ہووے
یورپ وچ دی بڑے مرید تیرے کھلے میخانے گٹا گٹ ہووے
پاک بنی توں بھی توں نہ باز آیوں اوہدے نال توں ٹک بنے دیو کیتا
جنگ احد دے وچ منظور آکھے چیلا گھل کے دند شہید کیتا

کوفہ نجف میں نہر فرات ویکھی پانی اوس والا ٹھنڈا ٹھار ہے جی
اوتھے وڈّے ملتان تھیں نہ بار تاں نیں ڈٹھا یونس دا میں دربار ہے جی
کھلی ڈاٹ ہے محل نوشیرواں دی اجے ٹیک اوتھے یادگار ہے جی
پیرس وانگ بغداد ہے بہت سوہنا دجلہ وگدا شہر دچکار ہے جی
پھر میں شاہ جیلان دے در پہنچا نور برسدا جتھے قدیر دا اے
سارے شہر دے وچوں منظور آکھے روضہ بہت سوہنا دستگیر دا اے

اِک قافیہ سخت کر نعت اڑیا لکھیا جاوندا نئیں پورا سال ہویا
ٹُبّی مار کے علم دے بحر اندر غوطے کھا رہیا واں بُرا حال ہویا
بہت بیت ہے قافیہ یاد رکھو جُٹ کوئی نہ ایسدے نال ہویا
فضل شاہ تے وارث دا روح سن کے آکھن قافیہ ایہہ بیمثال ہویا
ایس قافیے نال منظور آکھے بڑا عقل نیں دوستو جنگ کیتا
سُجھا کوئی مضمون رنگین ناہیں ایسا حرفاں قافیہ تنگ کیتا

ماں باپ استاد بیمار دا بھی جیہڑا دل دکھائے گا یاد رکھو
دربدر ذلیل خوار ہوسن کتوں پھل نہ پائے گا یاد رکھو
منکر رب رسول دا ہے جو بھی ڈیرے دوزخیں لائے گا یاد رکھو
دھوکا جو دوستاں نوں جو بھی دین والا نہ بخشیا جائیگا یاد رکھو
مہرباں نیک نصیحتاں سُندیاں ایں بھیڑے آدمی ویکھیوں کون لگے
سچ کہنیوں نہیں باز منظور اوناں بھانویں پچھاں تے کسے نوں لگے

سائنس وچ امریکہ تے رُوس والے مُنّے جگ تے گئے استاد یارو
آکھن چین تیکر اساں پہنچناں ایں منگن عقل تھیں دلی مُراد یارو
فتح پچھے گی اُہناں دے قدم آکے ہر اک فکر تھیں ہین آزاد یارو
دولت دوہاں دے کول بے انت ہیگی تدے غیراں دی کرن امداد یارو
پاکستان غریب ہے خرچ بہتے آمدن گھٹ ہے ایس میں جوڑنا کی
ایتھے اوہ مثال منظور بن گئی ننگی نہاونا اتے نچوڑنا کی

نال رستماں کریں اوہ گھلن آکے چیلے جیہڑے بھی چرسیاں بھنگیاں دے
حبشی صابناں دے نال پئے نہاون گورے ہون نہ وانگ فرنگیاں دے
اگ عاشقاں دی کدی بجھدی نہیں شربت ڈیپیے بھانویں نارنگیاں دے
مہربان جد رب دی ذات ہووے دن نکل جاندے سب تنگیاں دے
لکھ لکھ روپیے دی گل میری مر جائے تے جھوٹ نوں بولنا ناں
ٹسک جان گے مہتہ منظور آکھے کنڈا پکڑ کے تے گھٹ تولنا ناں

جیہویں بیڑیاں ڈوب ملاح بہندا اوہنویں بیٹھا ایں آخر شیطان نیں بھی
گل اک نئیں ایس دی کہے سُنی کسر ان لینیاں حشر میدان نیں بھی
واجاں ماردے نیں دوزخ روز اوہنوں نس جاوا ایہدے گمان نیں بھی
پھنسا تنگ کے وچ شکنجیاں دے گرجاں لان گے رووناں ایں جان نیں بھی
چیلے ہین ابلیس دے جو یارو اوہ بھی نال اوہدے جوڑے جاونے نیں
گلگھ شورے جو روز منظور کھاندے، دوزخ اُنہاں نوں چنے چباونے نیں

بڑا موڑیا اے یار لنگوٹیے نوں چھڈ کے بھیڑے نہ ٹولے تے کیہہ کراں میں
اُٹھو بہہ شیطان دے نال پھردا جھوٹھ روز سچے بولے تے کیہہ کراں میں
ہُندا صحبت دا اثر ضرور یارو کھیسے کٹ جے پھولے تے کیہہ کراں میں
عزت لکھیں نہیں آوندی ہتھ جیہڑی وچہ خاک اوہ رولے تے کیہہ کراں میں

زنگ چاہڑ قربانی دے دُنبیاں نوں ہس ہس کے کھیڈدے کتوریاں جے
حال ایہہ ابھی اوہو منظور ہونا موئی ریچھ نال دے دتو بھوریاں جے

منگن مینہ نے روز بھونچال آون رہیا اثر نہیں کسے زبان اندر
صبح اٹھ کے لوک اخبار پڑھدے قسماں کھان نوں سانبھے قرآن اندر
پیڑھدے پانی نوں جا رہی خلق ساری کیوں نہ بیڑیاں پھسن طوفان اندر
صدی چودھویں دے عالم ہین جیہڑے اوہ بھی فیل ہو گئے امتحان اندر

پٹّی چاہڑ ابلیس نے ساریاں نوں ڈانگوں ڈاکوآں دے خرچ لٹیا لے
تاں کیوں زنگ وچہ جھنگ منظور ہاویں چھکاں لی دے بھاگاں نوں گھٹیا لے

سائنس وچہ امریکہ تے روس والا منّے گئے استاد کمال دونویں
آکھن چین تیکر اساں پہنچناں ایں ہر اک کم کر دے بے مثال دونویں
لندن والے تے نالے فرانسیسی بھی اگ گھجیدی نوں دیون بال دونویں
دغے باز مکار عیاشیاں بھی سرِ عام کردے ایہہ چنڈال دونویں

یورپ والڑے چوڑ ابلیس کیتے خوف کسے نوں نہیں خداب والے
میرا وطن منظور بہشت وانگوں ہر اک آدمی نیک پنجاب والے

خانگا ہوواں تے رگڑناں چل متھے ایہہ ابلیس ہے سبق سکھان والا
شرک کفر دے وسدا روز رستے سیدھے راہ نہیں کسے نوں پان والا
ننگا کہن ابلیس میں تدھ دے بھی قسم قسم دے ناز اٹھان والا
دینا چھاننی بیج نوں کیہہ ہُنا کوبتی دھو جا کے ودّھی آن والا
چھڈ کوبھیاں شغل تے جشن سارے تینوں مسجدیں تیسے لئی تانا ایں
تیری عقل ویں عیب منظورؔ ویکھی بھیڈاں وانگوں دیو چوتی چھاننا ایں

پھڑ کے ڈگڈگی وانگ مداریاں دے ایہہ ابلیس انسان نچپا وندا اے
بیٹھے ہوون سجے نال دو چار بیلی دانہ سٹ کے ترت لڑاوندا اے
پاٹ جان جدا ونہاں دے سر لڑ کے چیلے گھل کے پولیس منگا وندا اے
وچ جاندیاں اوہناں نوں ہتھ کڑیاں ایہہ شیطان فیر کھلیاں پاوندا اے
بجھس دیوے نہ اگ شرارتاں دی کہہ منظورؔ رہا سڑے بھیڑا تیل اُتے
بڑے کماں دی ریجھ ہے اج اہنوں جریا تھکے نوں ریجھ غلیل اُتے

چاہ بابل دیو چہ دو ملک یار و زہرہ مشتری پیٹھے ننگا دتے
رنگ لائی ابلیس نیں سوچ طرفہ وچہ چکراں دے نوری پا دتے
چیلہ اہدا شداد نمرود بھی اے دوہویں باندراں وانگ نچا دتے
جیوں ۲ آکھدا اے چیلے کرن اونویں پیٹھے گھول کے نقش پیا دتے
اوندا غصہ ابلیس نے بڑا مینوں توڑے کراں ارے چھنے کینہ وانگوں
نیک کسے نوں راہ منظورؔ دسے ظالم ویکھدا اے سُوئی گینہ وانگوں

آہمو ساہمنے دو ہمسائے وسّن اِک گھر وچّوں چیخ چاوندی اے
دوجے گھر دیوچہ جوان ہویا رو رو لاش تے ماں کرلاوندی اے
ایدھر گھوڑی سنے لاڑے نوں چاہڑکے تے ماں بھین بھی سگن مناوندی اے
اودھر ویرہ دی لاش تے بھین پٹے توڑ چوڑیاں خاک ہر پاوندی اے

دُنیا وانگ سَراں دے بنی یارو کوئی آئے ایتھے کوئی نسدا اے
ملک ماہی دا پیا منظور وسّے کوئی روندا تے کوئی ہسدا اے

شہنشاہ سکندر جد فوت ہویا پٹ پٹ ماں نیں چہرا لال کیتا
دونویں ہتھ خالی کفنوں باہر کڈھے دِدیا جگ نوں حاکم کمال کیتا
قبرستان سکندر دی ماں جاکے مار مار دھاڑاں بھیڑا حال کیتا
آکھے بول سکندرا جاں صدقے اگوں لوکاں سُن بول سوال کیتا

مائی کیہڑے سکندر نوں لبھنی ایں ایتھے کئی سکندر نیں آئے تے
اپنے آپ نوں جیہڑے خدا سمجھن کہہ منظور اوہ بھی جھگی پا گئے

کئی کھاہ شوتاں کوٹھیاں محل پائے جنھاں جنھاں دی ایس سنسار اُتے
اڑجان گے اوہ بُرے دِن دانگوں چھڈ گوگڑاں جو بندے کار اُتے
دِن حشر دا بھی نیڑے آرہیا اے سبھ کجھ جاندا اے رب غفار اُتے
گزرج اک نہیں کھاوتی موزیاں نے ٹنگے گئے جاں دوزخی نار اُتے

اوہ بھی میلنے نمول نہ باز آوندے ذاہری جنھاں یار حساب چھڈ دی
اوہ بھی انج منظور حرام کھاندے جویں قاضی نہ مفت شراب چھڈ دی

اوہناں بندیاں حوراں تریں کیہہ کرنا بلیاں جنھاں نوں نیک نتانیاں نیں
بندے غیر دے مٹھے نہ مول لگن ہویاں خاوند دیاں جو دیوانیاں نیں
اک گھڑی نہ مرد بجے گھر آوے روٹی کھاندیاں نہ بناں جانیاں نیں
دوہاں جنیاں دا گھر گلزار بنیا ایہہ سبھ جنتی خاص نشانیاں نیں،

عورت بد تے بد کوئی مرد ہووے دنیا دواں لئی دوزخی ہوڑیاں جے
جُٹ نہ ٹرے بہت منظور ویکھے لے پر جوڑیاں جگ وچ تھوڑیاں جے

کر کے کرم مولیٰ ساڈے حال اُتے جے توں دتیاں نیں وفادار دھیاں
فضلوں اوہناں دے نیک نصیب کر کے غم دے بحر وچوں رکھیں پار دھیاں
تتی وا نہ اوہناں نوں مول لگے لگن پیاریاں بہت غمخوار دھیاں
مائی، باپ دا دکھ ونڈاندیاں نیں کر دیندیاں جان نثار دھیاں

پتر بخشیا جو مولا نوں میتوں عالم رنجی ہوئی میرے خیال کہندے
میرے نظر منظور نوں ویکھ لوکیں نال شوق دے میں دا لال کہندے

لے کے قرض کئی لوک نہیں مول دیندے جیکر منگئے تے اگوں گھور دے نیں
اکھ راجے تے ہوئی بیداد نگری بیندار بیٹھے دور دور دے نیں
گھٹ تولدے تے لوہن جھوٹ بہتا چیلے جتنے شیطان لنگور دے نیں
پورے گنڈھ دے کتے نہیں کسر کھاندے بھرے ہوئے وچ خودی غرور دے نیں

پیسے اج لے کے ہر اک گاہک کولوں سودا دین دا کل اقرار کر دے
عجب کم منظور بلیک والے گھوڑا گھر تے مل بازار کر دے

جویں شتر بارو بے مُہار پھردا اونویں رکتے ابلیس نہ ٹھہردا اے
صبح لنڈن تے شامیں ایران ہُندا پیرس کدی ویلے دوپہر دا اے
برطے باکمے ہین یورپ وچہ اوہ تے تد سیر کردا شہر شہر دا اے
کانی مجھ داگول ویکھے مومناں نوں جھدار کتنا بھریا قہر دا اے
ہتھ وچہ موا تے نوں لئی پھردا کھٹے کئی اوہ ساڈا پھوکدا اے
گل نیکی دی جیدوں منظور دسے اگوں سپ انگوں نوری شوکدا اے

لیسے سان تے توں ابلیس چا بڑے مرداں سانبھے کم زنانیاں دے
مچھاں داڑھیاں منّ کے چیرن بھوندے اگو جیہے چہرے بھانے بھانیاں دے
فلماں ویکھ دے پیوندے چرس بھنگاں قسم نہیں کوئی شیطانیاں دے
چیلے تدندے دے کتوں نہ کام کھاندے نٹ کھٹ ظالم دیر کی جانیاں دے
اوہ تھے کہوے منظورا ابلیس پہونچے دو نیندیاں دا بتھے پھیر ہو دے
ست دے لے بھن برے زن، بحر اللہ الے جیہا منہ تے تہی چیز ہو شے

اک دن پوستی اکھدے بھنگیاں نوں چلو ہرن دا اج شکار کریئے
چنگی مارن نہ دیو یئے اوس تائیں گھیر اکھت کے تے گرفتار کرییئے
بھنگی آکھ دے جاندا جگ سانوں آہیں ٹپ دریاواں نوں پار کرییئے
آکھ مارکے سدیئے شیر تائیں بچے ہرن کیوں وقت بیکار کرییئے
ایہہ بھی بالکے ظالم شیطان دے تے جھوٹ لوں لانواں مو تو دسّے
گپاں دیریاں وچہ منظور مارن پچھے دن موغ تا سے توڑ دسّے

ڈر کے کم توں ہڈ حرام جھوٹے مسلمان کئی ہوئے فقیر ویکھے
مسلمان جوا ریئے چور، چوسی، مسلماناں نوں وچ زنجیر ویکھے
مسلمان غدار، مکار، زانی، کمردے وارنیں ویراں تے ویر ویکھے
بھیڑے کم سانبھے سارے مسلماناں جو شیطان دے وانگ شریر ویکھے
بھیڑے ان وانی جتھے خلق وسے ڈاکو غیر نہ اوس جا گھیر والے
اوندی سمجھ نئیں ذرا منظور تائیں پیا قاضی نوں کیوں خطرہ شہر والے

گھر دکھری حاجی جدوں آوندے نیں لوکیں یاد وندے پہلاں دے ہار لے کے
گھٹ گھٹ کے جپھیاں پالیندے وار و وار پلیندے رشتہ دار آ کے
آپس وچ پھیر بڑا مخول کردے گھر اگھت بیندے جدوں یار آ کے
آکھن کہنی گود میں پاپیاں کھتی سونا سانبھیا کتھے دلدار آ کے
عرب دے وچ سونا سنیا بہت سستا ویکھیا گیا میں ہو گیا سچ جی لے
آندا کتنا کو سونا منظور دسیں اوتھے دیکھی تے ناںٹے چج ہی آ

مقولہ شاعر

میں بے علم تے نئیں او علم والے میرے شعر میڈے تساں سناں ایں
فاعل فعل مفعول نئیں جاندا میں ڈھلے بجز مضمون نوں کساں ایں
میرے قلم نے صفحہ قرطاس اتے بجلی وانگ اج دو ستونتاں ایں
ہوئے تاں نہ بھانویں دقیق کیڈا گے رکھ کے تے اساں دصناں ایں
میرے حمد نے دین نئیں کلڈھ موتی جوہر جوہریاں شاعر الفعل دسناں ایں
وسے علم دی لوڑ منظور کی اے ابر رحمت نے وچ جا وسناں ایں

منظور ریٹ ہو الندن دا سیر کرنا (غزل)

پیرس، لنڈن دی سیر ہیں خوب کیتی بے نظیر اس ملک دی شان ہے جی
گلیاں محل بازار تے وانگ شیشے جگہ جگہ طرفہ گلستان سے جی

کوہ مری کشمیر تے ہور شملہ تنے ایہہ نے شہر انگلینڈ آ گئے
اوتھے مست ہوا ہر وقت چلے رکھی ابر سر تے چھتری تان ہے جی

سیم تن اُتے گرم سوٹ پا کے سر عام فرنگناں پھر دیاں نے
کم اون کم اون ڈیتھ گورے پیئے آکھن تھاں تھاں عشق دا گرم میدان ہے جی

بتاں گڈیاں تے کاراں وچہ بہہ کے گورے نال میہاں کرنے پیار ویکھے
اک دوسرے نوں کوئی نہیں منع کردا مست جشن اندر انگلستان ہے جی

مرد و زن وچ رستہ کھلیاں نوں پولیس سوہنی جوان ولایت دی اے
نیل پین فرنگناں تہیں اوتھے ہر نمائش دے وانگ . دو کان ہے جی

ٹیلی ویژن نے گھر گھر موج لائی سینماں ویکھنے دی کوئی لوڑ ناہیں
گلی گلی اندر کھلے میخانے دسکی پیوندا پیر و جوان ہے جی

اگاں سیکدے نیں گورے وچہ محلاں نکلے دھپ تے عید مناوندے نے
سردی سخت انگلینڈ دیوچہ پیندی بارش رنڈ دیوانگ پہ دھان ہے جی

گرم سرد ہے ملک کمال ساڈا ساڈی روز پیار دی عید ہوندی
خصلت خلق دی وانگ فرشتیاں دے اچھا جگ کولوں پاکستان ہے جی

زیور حسن، لباس تے ناز نخرہ کھانا پیونا ختم پنجاب اندر
پاکستان دی ریس نہ کرے کوئی علم ادب حیا دی کان ہے جی

نقش قدم رسول تے جان والے پاکستان وچہ ہین انسان لکھاں
نعرہ مار کے عرش ہلا دیوے جو بھی نظر منظور انسان ہے جی

(مارچ سنہ ۱۹۵۸ء)

قدرتی رنگ

کیہا کُن دے دونویں جہان بن گئے ویکھ ویکھ کے راضی غفار ہُندا
عجب کھولیا اوس نے کارخانہ ہر اک کم ہے باد ستور ہُندا
نہ ولی شہید نہ کوئی غازی نہ صلح نہ جنگ فتور ہُندا
نہ شہر دریا نہ خضر بیڑی نہ مطلوب طالب نہ غرور ہُندا
نہ قرآن کلمہ نہ نماز روزہ نال موناں نہ وعدہ حور ہُندا
نہ جنت غلماں نہ ملک نوری نہ فردوس نہ کوئی طیور ہُندا
عرش فرش کرسی سورج چن تارے بلکہ موسیٰ نہ موسیٰ دا طور ہُندا
کوئی چیز نہ کدے منظور ہُندی جے نہ ظاہر محمد دا نور ہُندا

شاعر دی بارگاہ الٰہی میں توبہ (مسدس)

کالا منہ کیتا عیباں میریاں نے کیویں کراں جا اگے غفار توبہ
دغا باز بدکار مکار ہاں میں کیہڑے منہ تھیں کراں پکار توبہ
ربی گل سن کے کہیا دوستاں نے کرے کوئی ویکھے گنہگار توبہ
شاہ رگ تھیں بہت قریب آ کے سُندا اوس والی بخشن ہار توبہ
بے اُمید نہ رب دے دروں ہوویں کریں وانگ نصوحے دے یار توبہ
توبہ جیہی نہیں چیز کوئی جگ اندر کر منظور توں وی اک وار توبہ

(۲)

حضرت آدمؑ نے خلد تھیں کنک کھا کے وچ بیڑیاں دے ڈیرے پا دِتے
پچھی لگ کے اوہنے شیطان والی سارے رب دے حکم بھلا دِتے
حوا آدم نوں کڈھ بہشت وچوں مولا تیر جدائی دے لا دِتے
آدمؑ وچ لنکا حوا وچ جدے کنک کھان دے مزے چکھا دِتے